

DEN *danske*
STJERNE

Juni 1972 · 121. Årgang · Nummer 6

DET INSPIRERENDE BUDSKAB

AF ÆLDSTE DAVID B. HAIGHT
assistent til De Tolvs Råd

Jeg kan påskønne og forstå Nephis anerkendelse af sine gode forældre. Min egen moder, som alt for tidligt blev enke, skulkede aldrig fra sin pligt med hensyn til børnenes åndelige oplysning. Jeg lærte mange lektier ved hendes seng under hendes lange sygdom. Hendes vidnesbyrd vaklede aldrig; jeg forstod og følte det tidligt i livet.

Min fader har altid været mit ideal. Lige siden jeg var en lille dreng, ønskede jeg altid at blive ligesom min fader — at tjene mennesker, hjælpe dem, nåsommelst det er muligt, at interessere mig for dem og at hjælpe kirken og samfundet. Ligesom sin fader sagde min fader altid ja til kaldelser fra kirkens ledere og rulgte deres vejledning. Jeg håber og beder, at det altid vil være sådan med mine egne efterkommere.

I dag ærer jeg mindet om nogen, som har hjulpet til at forme mit liv og min personlighed. En eller anden har skrevet:

„En fader kan ikke testamentere sine børn en bedre arv end et godt navn, og i en familie er der ikke nogen bedre arvelod end mindet om en ædel forfader.“ O

INDHOLDSFORTEGNELSE

Elia's komme. Af Præsident Joseph Fielding Smith	223
Profeten Elia. Af Howard W. Hunter	226
Denne er min elskede søn. Af Loren C. Dunn	230
Sigtningen. Af ElRay L. Christiansen	233
Offer frembringer stadig velsignelser. Af Hartman Rector jr	237
Arbejdets sødme. Af Wendell J. Ashton	239
Tjen hverandre i kærlighed. Af S. Dilworth Young	240
Marvin J. Ashton. Af Doyle L. Green	243
Offrene for Satans angreb — ungdommen. Af Ezra Taft Benson	252
Kjære far. Af Richard L. Evans	257
De utalte ord. Af Iris Syndergaard	258

Børnenes sider

Linseuppe. Af Leone Castell Anderson	81
Abinadi. Af Mabel Jones Gabbott	87
Piskesmæld. Af Mary Pratt Parrish	91

Ældste Marvin J. Ashton, der blev kaldet til De Tolvs Råd den 2. december 1971, er afbilledet på omslaget i denne måned. Han er den 79., der vælges til apostel i denne uddeling. Bag på omslaget ses han og søster Ashton slappe af sammen med deres barnebarn Michael Ashton. Se artiklen „Marvin Ashton af De Tolvs Råd“, af Doyle L. Green inde i bladet. (Billedet på forsiden er bragt med tilladelse af „Church Information Service“; billedet på bagsiden er af Eldon Linschoten, fotograf for Ensign.) O

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Juni 1972
121. Årgang · Nummer 6

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Koordinator:

Jørgen Ljungstrøm

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 15.- pr. halvår kr. 30.- for et helt år, i udlandet \$ 4.00 for helt år. I løssalg kr. 3.- pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Elia's komme

AF PRÆSIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Malakias, den sidste af profeterne i Det gamle Testamente, sluttede sine forudsigelser med følgende ord:

„Se, jeg sender eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer.

„Han skal vende fædrenes hjerte til sønnerne og sønnernes til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå landet med band.“ (Mal. 4:5—6.)

Det synes at være virkelig på sin plads, at den sidste af de gamle profeter skulle slutte sine ord med et løfte til fremtidige generationer og i dette løfte forudsige en tid, som skal komme, hvor der ville være en forbindelse mellem de tidligere forvaltninger og de sidste dage. Malakias's profetiske ord har vist sig at være et uoverstige- ligt mysterium for de fleste kommentatorer. Særlig gælder dette hans erklæring om Elia's komme.

Grunden til denne forvirring skyldes stort set, at bibelkommentatorerne ikke har forstået, at det er både muligt og rimeligt, at en oldtidsprofet, som levede næsten tusind år før Kirsti tid, kunne sendes med en så bemærkelsesværdig kraft, som Malakias beskriver og profeten Elia var i besiddelse af. Det har været en populær fortolkning at sige, at denne profeti gik i opfyldelse med Johannes Døberens komme som en Elias, med magt til at vende fædrenes hjerte

til børnenes og børnenes til fædrene. En af grundene til denne fortolkning er, at man ikke har forstået engelens ord til Zakarias med hensyn til Johannes, hvilke ord lyder således:

„Selv skal han gå foran ham i Elias' ånd og kraft for at ‚vende fædrenes hjerter til børnene‘ og de genstridige til retfærdiges sind, så han kan berede Herren et velskikket folk.“ (Luk. 1:17.)

Det er rigtigt, at Johannes kom i Elias's ånd og kraft, men ikke for at opfylde den forjættelse, som Malakias havde fremsat, hvad der vises i sammenhæng med, at det skal være noget, som er bestemt til at finde sted i de sidste dage og kort tid før Herrens store og frygtelige dag, hvor Kristus skal komme for anden gang til jorden. Heller ikke skulle det synes urimeligt for dem, som tror på skriften, at tro, at en gammel profet kunne sendes til jorden på et senere tidspunkt. Der findes en meget levende beretning, nedskrevet af evangelieherens forfattere, om, at Moses og Elias viste sig for Peter, Jakob og Johannes, medens de var sammen med Kristus på Forklarelsens Bjerg. Men hvis Moses og Elias kunne vise sig hundreder af år efter, at de havde levet på jorden, for disse disciple, er det så ikke lige så rimeligt at tro, at de kunne blive sendt igen med et

budskab om frelse og med myndighed til mennesker på jorden i vor egen tid?

Da Frelseren og hans disciple kom ned fra Forklarelsens Bjerg, befalede Herren dem, at de ikke måtte fortælle noget menneske om denne tilkendegivelse, før efter han var opstået fra de døde. De var imidlertid ivrige efter at vide noget om Elias's komme, og som svar på deres forespørgsel sagde Herren til dem:

„Elias skal komme og genoprette alt“;

„men jeg siger jer: Elias er allerede kommen, og de kendte ham ikke, men gjorde med ham, hvad de ville; . . .“ (Matt. 17:11—12.)

Så vidste disciplene, at Mesteren talte om Johannes. Frelseren gjorde det meget klart, at Johannes Døberen kom som en Elias, eller for at berede vejen for Herren, men Frelseren gjorde det også klart, at der skulle komme en anden Elias engang i fremtiden med magt til at genoprette alting. Johannes genoprettede ikke alle ting under sin korte tjenestegerning, selv om den var betydningsfuld. Hans arbejde var at berede Jesu Kristi gerning, og i denne retning var han en Elias.

Navnet *Elia*s er mere end bare et navn, det er også en titel. En Elias er en, som går foran en, der er større end han selv for at berede

Reproduktion af statuen af engelen Moroni fra Salt Lake templet.

vejen for den større, som skal følge. I denne kaldelse virkede Johannes, men ikke som en genopretter af alting. Det er tydeligt, at genoprettelsen af alle ting ikke var et mål, som skulle nåes i tidernes midte, da Kristus havde sin gerning på jorden. Dette store værk blev reserveret til de sidste dage. Lad os se på dette punkt et øjeblik.

Lige før vor Herres himmelfart stillede disciplene ham følgende spørgsmål: „Herre! er tiden nu kommet, da du vil genoprette Riget for Israel?” Han svarede dem: „Det tilkommer ikke jer at kende tider eller timer, som Faderen har fastsat af egen magt.” (Ap. Gern. 1:6—7.) Dette svar har kun én betydning, nemlig at genoprettelsen ikke skulle komme i deres tid.

Senere blev denne sandhed meget tydelig for disse disciple. Det var kort efter denne begivenhed, at Peter formanede nogle af de jøder, som var medvirkende til Herrens død; han sagde til dem, at de skulle angre og omvende sig, at deres synder kunne blive udsløttet, „for at husvælestederne må komme fra Herrens åsyn, og han må sende den Kristus, som var bestemt for jer, nemlig Jesus, hvem Himmelen skal huse indtil genoprettelsestiderne, da alt skal blive genoprettet, som Gud har talt om gennem sine hellige profeters mund fra fordums tid.” (Ap. Gern. 3:19—21.)

Også Paulus sagde, da han skrev til de efesiske hellige, at i tidernes fyldes forvaltning ville Faderen samle alt i Kristus, „både det himmelske og det jordiske”. (Efes. 1:10.)

Disciplene vidste, at genoprettelsestiden ikke skulle komme, før tiden nærmede sig for Jesu Kristi andet komme, og det skulle blive på den tid, da profeten Elia skulle føre sit præstedømme tilbage til

jorden og gengive menneskene magten til at besegle på jorden og i Himlen, så menneskeheden kunne have midler til at undslippe fra den tilintetgørelse, som ventede de onde på Herrens store og frygtelige dag. Denne store og frygtelige dag kan ikke være noget andet tidspunkt end Jesu Kristi andet komme, for at han kan oprette sit rige i magt blandt de retfærdige på jorden og rense jorden fra al ondskab. Det vil ikke blive en frygts dag og forårsage rædsel i de retfærdiges hjerter, men det vil være en frygts og rædsels dag for de ugudelige. Dette har vi lært af Frelserens egne ord, således som han lærte sine disciple det.

Vi har en meget tydeligere fortolkning af Malakias's ord gennem den nephitiske profet Moroni, som viste sig for Joseph Smith den 21. september 1823. Englen citerede dem på følgende måde:

„Se, jeg vil åbenbare jer præstedømmet ved profeten Elia's hånd, førend Herrens store og frygtelige dag kommer.

„Og han skal plante fædrenes fjættelser i børnenes hjerter, og børnenes hjerter skal vendes til deres fædre.“

„Om det ikke var således, ville hele jorden blive lagt aldeles øde ved hans komme.“ (L.&P. 2:1—3.)

Moroni underrettede Joseph Smith om, at denne forudsigelse snart skulle gå i opfyldelse. Opfyldelsen kom tolv år senere, den 3. april 1836. På denne dag viste profeten Elia sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtland tempel og overdrog dem sit præstedømme, som er magten til at binde, eller besegle, på jorden og i Himlen. Dette præstedømmes nøgler havde profeten Elia, hvem Herren gav magt over elementerne så vel som over menneskene, med myndighed til at besegle alle de ordinanser, som

vedrører frelsens fylde, på de retfærdige for tid og evighed. Profeten Joseph Smith sagde, at profeten Elia var den sidste profet, som havde dette præstedømmes nøgler; han skulle komme og gengive denne myndighed i den sidste forvaltning, så alle evangeliets ordinanser kan opnås i retfærdighed, og uden denne myndighed ville ordinanserne ikke være i retfærdighed.

Derfor er gengivelsen af denne myndighed den surdej, som frelser jorden fra at blive lagt helt øde ved Jesu Kristi komme. Hvis vi bliver helt fast og tydeligt klar over denne sandhed, er det let at se, at der kun ville være forvirring og katastrofe, hvis Kristus skulle komme og beseglingsmagten ikke var her. Herren anerkender ikke nogen ordinanse eller ceremoni, selv om den bliver lavet eller udført i hans navn, medmindre den er i overensstemmelse med hans vilje og udført af en, der er anerkendt som hans bemyndigede tjener. Det var af denne grund, at han sendte hellige sendebud til Joseph Smith og andre, for at gengive det, som var blevet taget bort fra jorden, ja, evangeliets fylde samt præstedømmets fylde og nøgler. I denne genoprettelses tid var det nødvendigt, ikke alene at profeten Elia skulle komme med beseglingsmagten til at gøre alle evangeliets ordinanser og ceremonier gyldige, men det var også nødvendigt, at de gamle profeter, som holdt forvaltningens nøgler, skulle komme, lige fra Adams dage til Peter, Jakob og Johannes, og gengive deres myndighed i denne tidernes forvaltning. Dette blev positivt fastslået af Peter og Paulus i deres instruktioner til de hellige i Jesu Kristi Kirke i gamle dage. Men her har vi kun drøftet profeten Elia's komme med beseglingsnøglerne,

som sætter godkendelsens stempel på alt, hvad der udføres i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, så det godkendes i Himlen og for Guds trone.

Det vigtigste, der udføres gennem gengivelsen af den myndighed, som profeten Elia havde, er, at der i børnenes hjerter plantes de fjættelser som blev givet til fædrene om, at ordinanserne skal udføres for fædrene i Herrens templer, hvorved frelse i Guds rige kan komme til alle de fædre, som er værdige til frelse. Dette kan ske ved det stedfortrædende arbejde, som bliver udført for dem af deres børn. Profeten Elia iværksatte gengivelsen af den magt, hvorved mænd og hustruer kan blive beseglet for så vel tid som evighed, thi ægteskabet blev første gang indstiftet, før døden kom ind i verden, og i overensstemmelse med Herrens formål er det hensigten, at det skal være evigt. ○

Profeten Elia

ÆLDSTE HOWARD W. HUNTER af De Tolvs Råd
Tale holdt ved den 141. halvårlige generalkonference

For kort tid siden hørte jeg en berømt taler behandle moderne tendenser med hensyn til ungdommen. Han henledte opmærksomheden på den kendsgerning, at unge mennesker i dag følger andre baner end dem, deres forældre fulgte. Taleren fremhævede forældrenes bekymring for deres børn, som de tror bliver vildført af vore dages samfundsendringer.

Der blev brugt temmelig lang tid af taleren på at behandle „generationskløften“ i nutidens hjem mellem den nye generation og deres forældre. Så tog han parti

for ungdommen, idet han hævdede, at der måtte være denne generationskløft, hvis verden virkelig skulle have fremgang, thi forældrene er fra forrige generation, og vi har brug for ny tankegang, nye ideer og forandring fra det gamle. Hans påstand var, at hvis børnene følger samme kurs som forældrene, ville der aldrig blive fremgang; derfor må vi anerkende det nye, selv om det fræmtvinges ved, at den nye generation rejser sig mod fortidens etablerede metoder. Han stillede følgende spørgsmål:

„Hvem kan sige, at det gamle er bedre end det nye, før det er prøvet og bevist?“

Idet han fortsatte sit argument udtalte han, at bruddet eller forskellene mellem forældre og unge ikke behøver at være permanent, men blot have det midlertidige formål at skabe nye tanker og fremgang forud for et mere modent forhold, hvor forældre bedre kunne forstå deres børns idealer og bestræbelser, og børnene ville bedre forstå deres forældre. Forholdet mellem de to ville blive stærkere på grund af denne tilpasning, som

ville sammensvejde de gamle og de unge, når forskellighederne blev afgjort gennem intellektuelt kompromis.

Så fulgte et usædvanligt citat fra skriften til støtte for dette forslag. De sidste to vers i den sidste bog i Det gamle Testamente blev læst:

„Se, jeg sender eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer.“

„Han skal vende fædrenes hjerte til sønnerne og sønnernes til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå landet med band.“ (Mal. 4:5—6.)

Intet skriftsted giver folk, der studerer Det gamle Testamente, større fortolkningsproblemer end dette i Malakias' Bog angående at profeten Elia skulle sendes for at vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til fædrene. Hvem er denne profet Elia, som skal komme før Herrens store og frygtelige dag? Lad mig gennemgå nogle af højdepunkterne i hans liv.

Den første omtale af Elia i skriften viser, at han er fra Tisbe i Gilead, øst for Jordan i omegnen af Galilæa. De begivenheder, som han havde forbindelse med, foregik i det niende århundrede før Kristi fødsel. Denne store profet var en af de ledere, som forsvarede Jéhova som den sande Israels Gud mod dem, som dyrkede Ba'al. Hans liv forbindes med mange mirakler.

Profeten Elia profeterede for kong Akab, at der ville komme tørke, og der kom virkelig tørke over landet. Profeten drog øst for Jordan ved bækken Krit. Bækken forsynede ham med vand, og Herren sørgede for, at ravnene bragte ham mad om morgenen og om aftenen. På grund af tørken tørrede bækken ud, og han søgte et andet tilflugssted.

Herren førte ham til en fattig enke, som boede med sin eneste søn. Elia fandt hende ved byens port og bad om vand og brød. Enken svarede: „Så sandt Herren din Gud lever, jeg ejer ikke brød, men kun en håndfuld mel i krukken og lidt olie i dunken; jeg var netop ved at sanke et par stykker brænde for at gå hjem og tillave det til mig og min søn; og når vi har spist det, må vi dø!“ (1. Kong. 17:12.)

Profeten Elia sagde til hende, at hun ikke skulle frygte, og at den lille håndfuld mel og olien i dunken ikke skulle slippe op; og det ernærede dem virkelig gennem den lange tørke.

På denne tid blev enkens søn syg og døde. Profeten Elia påkaldte Herren, og drengen begyndte at ånde og komme til live igen.

Senere viste Herren sig for Elia og sagde, han skulle gå til kong Akab og så ville tørken holde op. Akab havde giftet sig med Jesabel, datter af Tyrus, hvor guden Ba'al blev dyrket. Hun havde bragt sin religion med sig, og indførte Ba'aldyrkelsen hos hebræerne, og hun førte et angreb imod hebræernes religion og imod Israels Gud.

Da Elia gik til kong Akab for at fortælle ham om tør-

kens ophør, anklagede Akab ham for at skabe besvær i Israel. Elia bebrejdede Akab, at han svigtede Herrens befalinger og fulgte Ba'al. Elia udfordrede Ba'als profeter, understøttet af Jesabel, til at komme til Karmels Bjerg og afgøre, om Herren eller Ba'al var Gud.

Akab samlede Israels folk på stedet, og Elia stod alene over for 450 af Ba'als profeter, medens folket så til. Prøven var at bygge to altre — det ene for Herren og det andet for Ba'al — og på dem anbringe offerfyrtø og brænde uden at tænde ild. Den guddom, som svarede med ild, ville blive anerkendt som Gud. De 450 profeter begyndte først. De påkaldte Ba'al fra morgenen til middag, men der kom intet svar. I deres raseri spræng de omkring alteret og skar sig selv med deres sværd og spyd, til blodet flød, men stadig intet svar.

Så kom Elia's tur. Han bad om kar med vand, som blev hældt ud over det offer, han havde tilberedt, og han sagde: „Herre, Abrahams, Isaaks og Israels Gud! Lad det kendes i dag, at du er Gud i Israel og jeg er din tjener, og at jeg har gjort alt dette på dit ord!

„Hør mig, Herre, hør mig, for at dette folk må kende, at du, Herre, er Gud, og at du atter drager deres hjerte til dig!“

„Da for Herrens ild ned og fortærede brændofferet og brændet og stenene på jorden; ja endog vandet i røden slikkede den bort.

„Da alt folket så det, faldt de på deres ansigt og råbte: „Herren er Gud, Herren er Gud!“ (1. Kong. 18:36—39.) Himlen blev sort af stormskyer, og der faldt en voldsom regn, som fik tørken til at høre op.

Jesabel blev vred og truede Elia, og han flygtede sydpå til Be'ersjeba og ind i Sinai ørkenen. Hans møde med Herren i ørkenen er blevet det tema, som den tyske komponist Felix Mendelssohn har sat i musik i det smukke *Elia Oratorium*.

På bjergtet følte han vindens magt, klipperne på Sinai bjergtet blev slået i stykker, der kom jordskælv og ild, og i den ro, som fulgte efter, hørtes Herrens røst, som sagde: „Hvad er du her efter, Elias?“ Han svarede: „... israelitterne har forladt din pagt . . . og nu står de mig efter livet!“ (1. Kong. 19:9—10.) To regimenter soldater blev sendt ud for at fange ham, men Elia kaldte ild ned fra Himlen, og de blev fortæret.

Elia, Jehovas store forsvarer, og hans ven Elisa vandrede sammen fra Jeriko til Jordan. Elisa tog sin kappe og slog på vandet. Det delte sig, og de to gik over på tør bund.

„Medens de nu gik og talte sammen, se, da kom en ildvogn og ildheste og skilte dem ad, og Elisa for op til Himmelen i stormvejret.“ (2. Kong. 2:11.)

Historien om profeten Elia findes i Det gamle Testamente, og der henvises til ham i Det nye Testamente, men uden yderligere åbenbaring ville vi være overladt til mørket med hensyn til hans mission og meningen med den forjættelse, som Malakias fremsætter. Den

allerførste nedskrevne åbenbaring i denne forvaltning, nemlig englen Moronins udtalelse til profeten Joseph Smith, gentager næsten de samme ord, som blev brugt af Malakias, og antyder, at Elia skulle komme senere. Otte år senere, få dage efter indvielsen af Kirtland templet, havde Joseph Smith og Oliver Cowdery netop afsluttet en bøn sammen i templet, da et vidunderligt syn blev tilkendegivet for dem. Lad mig læse blot nogle få linier, som de er nedskrevet i det 110. afsnit af Lære og Pagter: „Sløret blev borttaget fra vort sind, og vort forstands øjne åbnedes.“ Herren viste sig på talerstolens brystværn og talte til dem. Moses viste sig, derpå Elias, og beretningen fortsætter:

„Da dette syn var forbi, åbnede der sig for os et andet stort og herligt syn, thi Elias, profeten, som blev optaget til himlen uden at smage døden, stod foran os og sagde:

„Se, tiden er tilfulde kommet, om hvilken der blev talt gennem Malakias's mund, vidnende, at han (Elias) skulle blive sendt, for Herrens store og frygtelige dag kommer,

„for at vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes til fædrene, at han ikke skal komme og slå hele jorden med band.“ (L.&P. 110:1, 13—15.)

I de forløbne århundreder har mange mennesker levet og er døde uden at kende evangeliet. Hvorledes vil de blive dømt, når de ikke har denne kundskab? Peter sagde, efter at Kristus var korsfæstet: „men blev vakt til live i ånden, i hvilken han drog hen og prædikede for de ånder, der var i forvaring.“ (1. Peter 3:18—19.) Så tilføjede han: „Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som mennesker dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever.“ (1. Peter 4:6) Således vil også de, som dør uden kundskab om evangeliet, få lejlighed til at høre og anerkende det og tage imod dåben.

Synes det rimeligt, at mennesker, som har levet på jorden og er døde uden mulighed for dåb, skulle blive dømt gennem evigheden? Er der noget urimeligt i, at levende udfører dåben for de døde? Måske det største eksempel på stedfortrædende arbejde for de døde er Mesterens selv. Han gav sit liv som en stedfortrædende forsoning, for at alle, som dør, skal leve igen og have evigt liv. Han gjorde det for os, som vi ikke kunne gøre for os selv. På lignende måde udfører vi ordinanser for dem, som ikke havde mulighed for at gøre det, medens de levede.

Ikke blot dåb kan udføres for de døde, men også endowment; ligeledes beseglinger, hvorved hustruer bliver evige ledsagere til deres ægtemænd, og deres børn besegles til dem som familier. Beseglingen af familieenheder kan fortsættes, indtil Guds familie er gjort fuldkommen. Dette er det store værk i tidernes fyldes forvaltning, hvorved fædrenes hjerter vendes til

børnene og børnenes hjerter til fædrene. Foreningen og forløsningsen af Guds familie var den guddommelige plan, før jordens grundvold blev lagt.

Jeg bærer vidne om, at den samme profet, som fik sin mad af ravnene, at den aldrig tømte håndfuld mel og oliekrukke, som gav livet tilbage til enkens søn, hvis offer blev fortæret af en utændt ild, som blev ført op til Himlen i en ildvogn, har vist sig i vore dage, som forudsagt af Malakias. Han vender denne og tidligere generationers hjerter til hinanden.

Forud for bygningen af templer i denne forvaltning og profeten Elia's tilsynekomst, har der kun været ringe interesse for at søge efter og identificere fortidens familier. Siden der er blevet bygget templer, er den genealogiske interesse i verden vokset stadig hastigere. At hundreder af mennesker samlede i Salt Lake City til „Verdenskongressen om Optegnelser“, repræsenterende 45 lande, er et bevis på denne store interesse.

Lad mig gå tilbage til de udtalelser, som blev fremsat af talerne angående ungdommens holdning i vore dage. Kunne Malakias's ord betyde, at profeten Elia's mission i de sidste dage ville være at løse meningsforskellene mellem forældre og børn, og genoprette den hjemlige ro og lukke generationskløften? Naturligvis ikke. Åbenbaring i vore dage har givet os den rigtige betydning. Lad mig læse Joseph Smiths ord for jer som svar på spørgsmålet:

„... det er profeten Elia's ånd, at vi forløser vore døde og står i forbindelse med vore fædre, som er i Himlen, og besejler vore døde til at komme frem i den første opstandelse...“ (*Documentary History of the Church*, vol. 6, p. 252.)

Må profeten Elia's ånd brænde dybt i vore hjerter og vende os imod templerne, beder jeg ydmygt, i Jesu Kristi navn. Amen.

JOSEPH FIELDING SMITH

„I profeten Joseph Smiths dage gav Herren åbenbaringer til Kirken vedrørende etbort princip, der var væsentligt for den rette forståelse af evangeliske principper og Kirkens fremgangsmåde. Eftersom medlemmerne var kommet ud af verden og var blevet oplært i alle dens religiøse begreber og overleveringer, havde de brug for vejledning i alle ting. Modtagelsen af åbenbaringer til deres vejledning mindske som årene gik, så at Herren i de sidste fire eller fem år af profetens liv ikke behøvede at åbenbare oplysninger angående grundlæggende principper.

„Imidlertid sagde Han, at de hellige skal krones med velsignelser fra oven og med mange befalinger og med åbenbaringer til sin tid. . . de . . . , som er trofaste og nidkære for mig.“ (L og P 59:4). Dette løfte og Herrens ord i afsnit 104:58 er gået bogstaveligt i opfyldelse og opfyldes stadig. Det er ikke nødvendigt for Herren at fordrø, at alle Hans åbenbaringer til Kirken skal offentliggøres i en bog og gives til folket i almindelighed. Han taler til sine tjenere og åbenbarer sin vilje, og de tildeler så den folket anvisningen.“

PRÆSIDENT LOREN C. DUNN

De Halvfjerds' Første Råd

Fra en tale holdt ved den 141. halvårige generalkonference

*Denne
er min
elskede
søn*

Fra afsnit 68 i Lære og Pagter kommer disse kendte ord:

„Og atter: Om forældre i Zion eller i nogen af dens organiserede stave har børn, og om de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds søn, og om dåb og den Helligånd's Gave gennem håndspåleggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.“

„Thi dette skal være en lov for Zions indbyggere og i alle dets organiserede stave.“

„Og når deres børn er otte år gamle, skal de døbes til deres synders forladelse og modtage håndspåleggelse.“

„De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent.“ (L.&P. 68:25—28)

For at hjælpe os med dette hellige ansvar, har Herren givet os åbenbaringen om familie-hjemmeaftenen. Men som baggrund for en succesrig familieaften, er der nødt til at være en fuldstændig samhørighed mellem forældrene og de andre medlemmer af familien.

F.eks. tror jeg ikke, at der i hele verden findes en samhørighed, som den særlige der findes imellem en far og hans børn, en samhørighed født af kærlighed og dybe varige følelser, som instinkt-mæssigt er der i begyndelsen og senere næres og udvikles ved kærlighed, venlighed og hensynsfuldhed.

Jeg nævner her samhørigheden mellem en far og hans børn, ikke for på nogen måde at negligere moderens umådelige store betydning, men da jeg aldrig har været mor, føler jeg ikke, at jeg er kvalificeret til at tale ud fra det synspunkt. Men ikke alene det, jeg tror også fuldt og fast på, at kirkens mødre behøver mere hjælp fra fædrene til at styrke disse særlige bånd mellem forældre og børn, som tjener til at gøre familiekredsen til en lille del af Himlen på jorden.

Jeg er overbevidst om den kendsgerning, at forlænsningen og frelsens plan for alle mennesker blev udarbejdet af en fader og hans søn, endog af Gud Faderen og hans søn Jesus Kristus.

Jeg tror, at en af de mest betydningsfulde ting i Joseph Smiths historie var, da englen Moroni bad den unge Joseph om at gå til sin far og berette ham om alt, hvad der var sket.

Selv i gengivelsen af Jesu Kristi evangelium var Herren omhyggelig med at tage samhørigheden mellem denne unge mand og hans far i betragtning, og han sikrede sig, at intet kunne skade dette forhold. Ja, forbindelsen mellem en far og hans børn kan og skal være af en hel speciel art.

Naturligvis kan det ikke forudbestemmes, hvordan børnene vil blive, og selv under de bedste betingelser sker der af og til noget, som vil forårsage, at et medlem af familien kommer på afveje.

Disse forhold er ofte vanskelige at forstå, men ikke desto mindre er mere end eet liv blevet reddet og rettet til det gode på grund af en fars altid levende kærlighed til sin søn eller datter, en kærlighed som vil kunne tjene til at hindre den nedbrydning, som unge mennesker oplever, når de prøver at finde sig selv under en uoverensstemmelse mellem deres idealer og standarder.

En forfatter beskrev et typisk ung menneske af idag som een, om hvem der siges, at han er stærk, smuk, taprer osv. — et overmenneske af en drengeespjeder. Han har en forkærlighed for øl, cigaretter, kontokort og rejser til Hawaii . . .

Det siges om pigen, at hun er en flad fejltagelse, medmindre hun ser ud som en overdimensioneret Hollywood dronning.

Det er ikke mærkeligt, at det stakkels barn føler sig dårlig tilpas, når det skal måle sig med det, der siges at være idealet. At ændre unges meninger, er noget af det vanskeligste.

Det hjælper ikke at sige, at det ikke gør noget, for det gør det. Det hjælper ikke noget at sige, at det kun gør ondt i en kort tid, ligesom når man bliver hængt. Men det kan hjælpe, hvis den unge mand bliver overbevist om, at han, i stedet for den sammenblanding af sig selv og de falske idealer, som blev foreholdt ham, besidder lige så

meget menneskelig værd, som enhver anden og ikke behøver at fortvivle.

Denne uoverensstemmelse med idealer og standarder, hvor en ung mand befinder sig imellem det, han bliver belært om i kirken, og det som verden forventer af ham, virker umådelig nedbrydende, og en far er afgjort den, der i denne situation er den bedste til at begynde på at belyse disse forhold og hjælpe sin søn eller datter til at forstå, hvad der er vigtigt i livet, og hvad der ikke er det. Endvidere at være der for at støtte og hjælpe og få sine børn til at føle sig betydningsfulde samt at hjælpe dem til at være sig selv og holde dem til deres standarder.

Der var en, der engang sagde, at de midaldrende og de gamle, glemmer, hvor stærkt de unge påvirkes og hvad de påvirkes af.

De unge har ikke haft nogen erfaringer med den forbløffende proces, der kaldes ungdommen, og vi er alle nødt til at forstå dette.

Når en far i kirken prøver på at optræde som far for sine børn, opstår der af og til visse uoverensstemmelser.

I afsnit 75 af Lære og Pagter siger Herren: „Og atter, sandelig siger jeg jer: Enhver, der er nødsaget til selv at forsørge sin familie, skal gøre det, og han skal ingenlunde miste sin krone, og han skal arbejde i kirken.“ (L.&P. 75:28)

Dette medfører to grundlæggende ansvarligheder: At sørge for vore familier og arbejde i kirken.

Der opstår af og til problemer, som tilsyneladende giver uoverensstemmelser, imellem den pligt en far har overfor sin familie og de mange opgaver, som kirken giver ham.

Som svar på dette, må alle kirkeledere, som har ansvar for organisering og indkaldelse til møder forstå, at et godt planlagt og organiseret møde med forud fastsat begyndelsestidspunkt og afslutning, ikke alene vil give et maksimalt udbytte af tiden, men også vil gøre det lettere for brødrene, som deltager i disse møder, at få deres børns og koners støtte.

Et godt planlagt møde betyder, at fa-

milien ved, hvornår de kan forvente manden eller faderen hjem.

Et godt planlagt møde sørger for fuldt udbytte af tiden og nedskærer således antallet af møder, som unødvendigt kalder manden væk fra hjemmet.

Det er givet, at vel planlagte og godt programmerede møder er til ligeså stor velsignelse for familierne, som for de fædre, der deltager i møderne.

På den anden side set, forventer Herren, som der stod i verset i Lære og Pagter, at vi tager os af vore familier og også, at vi arbejder i kirken.

Det kan ikke være rigtigt, at store ansvarsbyrder i kirken, skal give anledning til, at en far ikke kan passe sin familie.

Min far var stavspræsident i tyve år. Han blev indsat, da jeg var seks år og afløst, da jeg var syvogtyve. Jeg kan næsten ikke huske en tid, hvor han ikke var præsident. Han havde en meget stor stav, og det tog en stor del af hans tid.

Foruden var han redaktør af en avis, og her var der også et stort behov for ham med tidsfrister og andet arbejde, som ikke kunne udskydes under nogen omstændigheder. Jeg kan huske, at en arbejdsdag på sytten, atten og nitten timer ikke var ualmindeligt for ham.

Dette kunne have skabt vanskeligheder for os børn, men gjorde det forbavsende nok ikke.

Når jeg ser tilbage for at finde ud af, hvad han gjorde for at holde os nær til sig, selv om han egentlig ikke havde tid til det, tror jeg, det var hans evne til at drage os ind i hans liv. Selv på rejser vidste han, hvad vi foretog os og var levende interesseret og tænkte på alt.

Spørgsmålene, han ville stille og de kommentarer han havde, lod os forstå, at han var stolt af os, interesseret i os og fulgte os, skønt han ikke altid kunne være sammen med os.

Jeg husker også, at ligeegyldigt hvor træt han og mor måtte have været, faldt de aldrig i søvn, før vi var kommet hjem.

Hvis jeg var den eneste, der ikke var kommet hjem, havde han det princip

ikke at holde familiebøn, før jeg også var der, og det skønt han og mor allerede var i seng.

I sådanne situationer bad han altid mig om at holde bøn. Jeg vil gerne sige jer, at det havde en virkelig indflydelse på, hvorledes jeg skulle opføre mig som ungt menneske, når jeg vidste, at jeg var nødt til at slutte min aften med bøn ved mine forældres seng.

I tilslutning hertil havde vi nogen meget dybsindige diskussioner under disse rolige og uforstyrrede sene nat-timer. Han var altid villig til at tale, hvis jeg gerne ville, og det ligemeget på hvilket tidspunkt det var.

Jeg vil sige, at min far var den bedste mand, jeg nogen sinde har kendt, skønt han ikke havde megen tid at tilbringe sammen med mig.

Når jeg ser tilbage på den tid, så forstår jeg det. Men skønt tiden vi anvender på vore børn, er betydningsfuld, så er evnen til at lade vore børn tilpasse sig livet det mest vigtige.

Hvis vi kan udtrykke en levende interesse for dem og lade dem vide, at vi forstår, hvad det drejer sig om, også selv om vi må gøre dette, når vi af og til har meget travlt, så synes dette at være langt vigtigere, end hvis en far har god tid, men ikke udviser denne interesse.

Til slut vil jeg gerne anføre, hvor meget den tid er værd, som en far bruger til at gøre sin indflydelse gældende overfor sine børn. I Amerika og i Canada har et ni-årigt barn brugt det halve af den tid, som det kommer til at tilbringe i hjemmet.

Når et ungt menneske er atten år gammel, skal han måske afsted til en skole, eller på anden måde begynde sit eget liv. Når han er nitten skal han på mission.

Rundt om i andre lande i verden er tiden måske endnu kortere.

Jeg var sammen med en biskop forleden dag, og han fortalte mig, hvordan hans otte-årige datter kom ind og vækkede ham midt om natten for at stille et spørgsmål. Den næste morgen forklarede biskoppen pigen, at han

var en meget travlt optaget mand og havde en masse arbejde at gøre og derfor behøvede sin nattesøvn.

Han ville være meget taknemmelig, hvis hun ikke vækkede ham midt om natten. Den lille pige ventede tålmodigt og til sidst sagde hun: "Ja, far — men du forstår ikke. Du er biskop og jeg har et problem."

I denne betydning må hver og en af os være vort hjemms biskop, ligesom den rigtige biskop er værdets far.

Jeg vil også håbe, at biskoppen i varet og hjemmelærerne vil være særlig opmærksomme på de familier, hvor fædrene vedvarende eller for en tid er borte.

Lad os tage os tid til det, vi behøver at gøre, og det vi ønsker at gøre for vore børn nu, før det er for sent, fordi dagene har en vis evne til at blive til måneder og disse til år.

Ligesom ordene i følgende kendte sang:

„Er det dén lille pige jeg bar?
Er det dén lille dreng, der legede?
Jeg så ikke, at de blev ældre,
hvornår blev de det?
Hvornår blev hun så smuk?
Hvornår blev han så stor?
Var det ikke i går de var små?
Sologang — solnedgang.
Hurtigt flyver årene.
Den ene årstid følger den anden,
ladet med glæder og sorger.“¹

Lad os stræbe efter at hellige os og styrke vor tilhørsforhold til vore børn og yde endnu større hjælp og vejledning til kirkens kærlige mødre. Medens vi arbejder for at bringe retfærdighedens principper, sandhed og glæde samt fred og lykke til de unge i vore familier. I Jesu Kristi navn. Amen. ○

¹ „Sunrise, Sunset“ fra *Spillemand på en tagryg*, tekst af Sheldon Harnick, (New York; Sunbeam Music Corp., 1964) Anvendt med tilladelse.

DAVID O. McKAY

„Intet livsprincip understregedes mere urokkeligt af Den store Lærer end nødvendigheden af at tænke ret. For Ham var mennesket ikke, hvad det udadtil syntes at være, ejheller hvad det med sine ord foregav at være; hvad mennesket tænkte afgjorde i alle tilfælde, hvad det var.

„Hans lærdomme angående menneskets pligt mod sig selv så vel som dets pligt mod sin næste gennemtrænges af den sandhed, at tanken i alle tilfælde afgør menneskets ret til lykke eller dets fordømmelse for synd.“

A close-up photograph of a hand pouring sand. The hand is positioned at the top, with fingers slightly curled, and a stream of sand falls from the palm towards the bottom of the frame. The background is a plain, light color, and the overall tone is warm and golden.

Sigtningen

ÆLDSTE ELRAY L. CHRISTIANSEN
Assistent til De Tolvs Råd
Tale holdt ved den 141. halvårlige
generalkonference

I øjeblikket har jeg en ganske særlig bøn i mit hjerte, og det er, at jeg kan sige noget, som vil kunne give trykthed og opmuntring til dem, som har brug for det, og det vil sige os alle.

Vi lever i en vidunderlig verden! En vidunderlig tidsalder! Der er så mange udvalgte mennesker, så mange dejlige ting og så meget, der er ønskværdigt. Blot det at leve et normalt, nyttigt liv er en vidunderlig velsignelse.

Men det er også en tid, hvor visse af

de gudgivne standarder og sande principper, som længe er blevet anerkendt og respekteret, bliver fornægtet af mange. Ja, i virkeligheden er det en dag, hvor „folkene ængstes i rådvildhed.“ (Luk. 21:25.)

Herren taler om en tid, hvor „menneskenes kærlighed skal blive kold, og lovløsheden blive mangfoldig.“ (L.&P. 45:27.) Er den tid kommet?

Det er yderst foruroligende at opdage den fornægtelse, som eksisterer i dag.

Forbrydelser og stridigheder er daglig kost for læseren og lytteren af nyheder. Kriser og vold verden over opstår, den ene efter den anden, og ingen finder nogen tilfredsstillende løsninger.

Nu fortæller skriften os, at djævelen er „ophavet til alle disse ting, ja, ophavet til mord og mørkets gerninger...” (2. Nephi 26:22), og at han har „stor magt til at ægde folket til at begå alle former for synd, fylde dem med hovmod og friste dem til at søge efter magt og myndighed og verdens tomme ting.” (3. Nephi 6:15.)

Sådanne mennesker „søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen Guds billede, hvis billede er i verdens lignelse...” (L.& P. 1:16.)

„Og de fornægter Guds kraft, den Hellige i Israel, og de siger til folket:

Lyt til os og hør vor lærdom, thi se, der er ingen Gud i dag, thi Herren og Genløseren har udført sin gerning, og han har givet menneskene sin magt.” (2. Nephi 28:5.)

Således talte profeten Nephi for længe siden, medens han så frem til vor tid. Dr. James E. Talmage giver os imidlertid sikkerhed med følgende ord:

„Dog kan han (djævelen) ikke gå længere i sin onde gøren og laden, end offerets overtrædelser giver ham lov til eller Guds visdom måtte tillade, og han kan til enhver tid blive standset af den højere magt.” (*Trosartiklerne*, side 59.)

Man vil måske spørge: „Hvorfor gør Gud så ikke, med denne højere magt, en ende på alle onde gerninger?” Grunden er naturligvis, således som det er blevet forordnet af Gud, at „det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting...” (2. Nephi 2:11.)

Grunden til en sådan modsætning er at sætte os i stand til at vurdere det rigtige over for det forkerte. Alle mennesker har ret til at sætte kursen for deres eget liv, og Herren vil ikke nægte dem denne ret.

Herrens formål med dette er at give alle muligheden for at berede sig til den største af Guds gaver: evigt liv. Menneskets fremgang er i høj grad afhængig af dets villighed til at forblive standhaftig og urokkelig, især når det står over for modstand og modgang. Og dog vil intet menneske nogensinde få mere modstand, end han eller hun har mulighed for at overvinde eller udholde. Nogle har en kamp med sygdomme, nogle med begær, nogle med tilbøjeligheder, nogle med misundelse eller egenkærlighed, nogle med sorg.

Medens jeg tænker over dette, skrev jeg ordene ned, således som jeg huskede dem, i den gode, gamle sang, som jeg holder af at høre, og hvori versene giver os håb:

„Om end gennem prøven jeg
lader dig gå,
min nåde tilstrækkelig skal du
vist få;
du skal ikke skades af prøvelsens
ild,
at lutre dit hjerte er alt,
hvad jeg vil.”

(Så sikker en grundvold,
Sange nr. 166.)

Vi har alle den af Gud givne ret til at anerkende det gode eller at fornægte det.

Som Paulus sagde: „... Gud er trofast, han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men sammen med fristelsen skabe en vej ud af den, så I kan stå igennem.” (1. Kor. 10:13.)

Vor tid er en sigtelsens tid, en tid, hvor den onde og hans følgesvende, mere end nogensinde i den nuværende verden, har vist sig at være Guds fjender. Men, som vi hørte vor profet og præsident sige her til morgen, behøver vi ikke at frygte Satans gloende pile (se 1. Nephi 15:24), idet vi alle har magt til at undgå at blive indviklet i synd mere sikkert end nogensinde

før. Den tid er kommet, hvor hvert enkelt medlem af kirken skal holde sig nær til Herren, være standhaftig ved at støtte og opretholde og følge hans guddommeligt kaldede tjeneres råd, og undgå, som Mormons Bog siger (2. Nephi 9:28), „menneskenes forfængelighed, skrøbelighed og dårskab.“ Vi skal rense vort liv og helligøre vore hjem.

Vi må lære vore børn at være loyale, lydige, ærlige, respektere loven (og skønne på beskyttelseslove), have respekt for alle mennesker og kærlighed til Herren og hans kirke. Vi må leve og handle med mod, vie vore kræfter til og opretholde den af Gud givne sandhed og dens principper, fordi det at følge menneskenes luner, tilskyndelser og vantro filosofi er at risikere at miste det, som er mest værdifuldt og ønskværdigt — fred, frihed, og frelse.

„Derfor skal I underordne jer Gud. Stå Djævelen imod, så skal han fly fra jer;

„hold jer nær til Gud, så skal han holde sig nær til jer...“ (Jakobs Brev 4:7—8.)

Det sikre er stadig: „Kom følg mig.“ (Se Luk. 18:22.)

Jå, det er en vidunderlig tid vi lever i, først og fremmest fordi vi i det givne evangelium har det sandhedens lys, som, hvis det anvendes, vil bringe dejlig fred og ro til dem, som gør det. Herren har gjort verden til en smeltedigel for at prøve os, et sigtningens sted, hvorfra kan komme velsignelserne ved et frydefuldt liv her og et strålende liv på den anden side!

„Velsignet være den mand, som stoler på Herren, og hvis tillid Herren er.“ (Jer. 17:7.)

Han har givet os ingredienserne til et succesrigt liv: Evangeliet som en fuldkommen plan til lykke og held for alle, som efterlever det, kirken med inspirerede ledere og en Helligånd's tilskyndelser til at vejlede og formane os.

Vi har alt dette i større udstrækning end nogensinde før i menneskets historie. Derfor lever vi i en tid, som er uovertruffen. Lad os sikre os, at vi gør fremgang som vi skal, at vi så at sige

er „ombord på det gode skib“! For det skib, kirken, vil aldrig svigte.

„Guds værk, planer og hensigter kan ikke forpurres, ej heller kan de tilintetgøres.

„Thi Gud vandrer ikke på krogede stier, ej heller vender han sig til højre eller venstre, afviger heller ikke fra det, han har sagt; derfor er hans stier rette og hans kurs er et og samme evige kredsløb.

„Kom i hu, kom i hu, at det ikke er Guds værk, der forstyrres, men menneskenes gerning.“ (L.&P. 3:1—3.)

Jeg slutter med kong Benjamins forjættelse:

„Endvidere ønsker jeg, at I vil tænke på deres velsignede og lykkelige tilstand, der holder Guds bud. Thi se, de blev velsignede i alle ting, både timelige og åndelige, og dersom de holder trofast ud til enden, bliver de modtaget i himlen for at bo hos Gud i evigvarende salighed. O, husk på, husk på, at disse ting er sande, thi Herren har talt dem.“ (Mosiah 2:41.)
I Jesu Kristi navn. Amen.

JOSEPH FIELDING SMITH

„Vi (de sidste dages hellige) er uanset vore svagheder det bedste folk i verden. Jeg siger ikke dette for at prale; for jeg tror, at denne sandhed er indlysende for alle, der er villige til at gøre deres egne iagttagelser. Vi er moralsk rene, lige i alle henseender og på mange måder andre folk overlegne. Grunden er den, at vi har modtaget sandheden, Herren Jesu Kristi Evangelium. Det er for os ikke det døde bogstav, noget, der måske skal følges på sabbatten og glemmes ugens seks andre dage, men vor religion er en hverdagsreligion. Vi forventes at leve i overensstemmelse med sandhedens principper hver dag hele livet; for disse principper er lige så sande midt på ugen, som de er på sabbatten.“

Offer

frembringer stadig velsignelser

PRÆSIDENT
HARTMAN RECTOR JR.
Af De Halvfjerds' Første Råd

Sidste efterår forkyndte Herren gennem sin profet, at kirken ville holde familie-hjemmeaften, hver mandag aften. Det er interessant, at omtrent på samme tid meddelte „de andre“, at der ville være professionelle fodboldkampe mandag aftener. I vil måske blive forbavsede over at høre, hvor mange familier der prøvede at indpasse familie-hjemmeaftenerne i fodboldkampenes halvlege. Naturligvis kan det ikke gøres. Det ser ud til, at profetens krav krævede et altfor stort offer.

I det fjerde afsnit, vers 5, af Lære og Pagter fremsætter Herren de egenskaber, der kræves i arbejdet for Guds værk. Han siger, at det er „tro, håb, barmhjertighed og kærlighed og med øjet alene henvendt på Guds ære.“ Troen, håbet, barmhjertigheden og kærligheden kender vi noget til. De er meget vigtige. Men øjet alene henvendt på Guds ære er sandsynligvis den vigtigste af disse egenskaber. I det hele taget betyder „øjet alene henvendt på Guds ære“ offer. Det betyder, at i stedet for bestandig at gøre, hvad vi selv ønsker at gøre, skal vi gøre, hvad Herren ønsker, vi skal gøre, men vi skal gøre det på hans måde, når han ønsker, vi skal gøre det. Dette er naturligvis ikke det, mennesket af naturen er mest tilbøjelig til.

Vi hører meget i verden i dag om, „at gøre hvad vi selv vil.“ Jeg tvivler på, at dette i virkeligheden er noget nyt. Jeg tror, at det har gået for sig siden tidernes begyndelse. Måske er dette blot en lidt anderledes måde at sige det på. I sandhed. Lucifer gjorde, hvad han selv ønskede, imod Herrens vilje. Kain gjorde, hvad han selv ville, di-

rekte imod sin himmelske Faders råd. De brød sig ikke om, hvad Herren ønskede, de skulle gøre, men kun om det de selv ønskede at gøre. Naturligvis har sådanne handlinger aldrig været særlig fordelagtige for vor lykke, og lykke er hele formålet med menneskets tilværelse. Profeten Lehis udtalelse, at „menneskene er til for at kunne nyde glæde“ (2. Nephi 2:25) er altomfattende.

På den anden side fik Abraham af Gud vid at vide, at han skulle ofre sin „eneste“ søn Isak som brændoffer til Herren. Jeg tænker, at Abraham ikke kunne have modtaget en mere ubehagelig befaling fra sin himmelske Fader. Og dog rejste han sig straks, tog sin søn og det nødvendige brænde og begav sig afsted til det udpegede sted. Han kunne ikke ledes bort fra sin kurs, før en Herrens engel greb ind og standsede hans hånd. Og hvad var belønningen for denne handling? Hør Herrens udtalelse til Abraham: „... Fordi du har gjort dette og ikke sparet din søn, den eneste, for mig,

„så vil jeg velsigne dig og gøre dit afkom talrigt som himmelens stjerner og sandet ved havets bred; og dit afkom skal tage sine fjenders porte i besiddelse;“

„og i din sæd skal alle jordens folk velsignes, fordi du adlød mig!“ (1. Mos. 22:16—18.)

Jesus, vor Herre og Mester, var det allerstørste eksempel på at følge sin Faders befalinger i lydighed. Hans svære dødsangst i Haven går jeg ud fra aldrig er blevet overgået, og kan ikke nås af noget menneskeligt væsen. Han bad i Getsemane med følgende ord: „Min Fader! er det muligt, så lad

denne kalk gå mig forbi; dog ikke, som jeg vil, men som du vil.“ (Matt. 26:39.) Mesteren kunne ikke udholde at tænke på det, som lå foran ham, selv om han vidste, at dette var hovedformålet med, at han kom til jorden — men han gjorde, som hans Fader havde bedt om, og fordi han gjorde det, holder han „... al magt i Himme-len og på jorden“, (Matt. 28:18) og har, som Paulus beretter, „taget sæde på højre side af Guds trone“ (Heb. 12:2), og så mange, som modtager ham, bliver hans sønner og døtre.

Og hvorledes blev det gjort? Det var kun muligt gennem offer. I sandhed, offer „frembringer virkelig Himlens velsignelser.“

Men hvorledes og hvorfor det sker, synes at være vanskeligt at forstå, og måske er det kun få mennesker, som virkelig forstår det. Måske dette er grunden til, at så få mennesker er villige til at yde, det krævede offer, som kan få Herrens værk til fuldtud at lykkes.

Profeten Joseph Smith giver i sin sjette forelæsnung om troen (som findes i de gamle udgaver af Lære og Pagter) sandsynligvis den stærkeste udtalelse, der eksisterer om dette vigtige emne. Profeten sagde: „For ethvert menneske er virkelig kundskab om, at det livsløb, som han gennemløber, er i overensstemmelse med Guds vilje, absolut nødvendig for at sætte ham i stand til at have tillid til Gud, uden hvilken intet menneske kan opnå evigt liv, ... og medmindre de har en virkelig kundskab om, at det, de stræber efter, er i overensstemmelse med Guds vilje, vil de blive livstrætte og afmægtige ... Det var dette

Tale holdt ved
den 141. halvårlige
generalkonference

offer, og kun dette, at Gud har forudbestemt, at menneskene skal nyde evigt liv; og det er ved at ofre alle jordiske ting, at menneskene virkelig ved, at de gør de ting, som er velbehagelige i Guds øjne . . .”

„Det var ved at yde ofre, at Abel, den første martyr, opnåede kundskab om, at han var anerkendt af Gud. Og fra den retfærdige Abels dage til vor tid opnås den kundskab, som menneskene har om, at de er anerkendt i Guds øjne, ved at yde ofre.”

„Det er forgæves, når mennesker indbilder sig, at de er arvinger sammen med dem, eller kan blive arvinger sammen med dem, som har ofret alt, og ved dette middel opnår tro på Gud og begunstiggelse hos ham, så de kan opnå evigt liv, medmindre de på samme måde yder ham det samme offer og gennem dette offer opnår kundskab om, at de er anerkendt af ham.”

„Altså vil de, som yder ofret, få det vidnesbyrd, at deres livsførelse er velbehagelig i Guds øjne . . .”

„Men de, som ikke har ydet dette offer for Gud, kan ikke vide, om den kurs, de følger, er velbehagelig i hans øjne; for hvad deres tro eller mening end er, er der tvivl og usikkerhed i deres sind; og hvor der er tvivl og usikkerhed, er der ingen tro og kan ikke være det. For tvivl og tro findes ikke i det samme menneske på samme tid, så de mennesker, hvis sind ligger under for tvivl og frygt, kan ikke have urokkelig tillid, og hvor der ikke er urokkelig tillid, er troen svag; og hvor troen er svag, vil menneskene ikke være i stand til at kæmpe imod al den modstand, de trængsler og sorger,

som de vil blive udsat for som Guds arvinger og fælles arvinger med Jesus Kristus; og de vil blive mismodige, og den onde vil have magt over dem og tilintetgøre dem." (Forelæsninger om troen, 1891, 6:2, 4, 7, 8, 9, 10, 12.)

Af dette er det tydeligt, at offer, lige meget hvor ubehageligt det kan være, er absolut nødvendigt, for det er det eneste middel, Herren har tilvejebragt for sine børn til at opnå tro og den forvisning, som er nødvendig for med held at vende tilbage til hans nærhed i en tilstand, hvor de kan nyde evigt liv. Og hvad vil så være et offer i dag? Altfor ofte tænker vi, når vi hører ordet offer, på brændofre eller at det ene menneske giver sit liv for et andet, ligesom Mesteren gjorde det for os alle. Det er gyldige eksempler, men der er ganske sikkert nogle meget nymodens ofre, som Herren har indstiftet for at velsigne sine børn i dag. Nogle af disse kan omfatte:

At betale tiende, i en tid hvor priserne stiger med foruroligende hast, og inflationen synes at løbe løbsk.

At overholde visdomsordet, når det at bruge stimulanter af enhver slags næsten er en levemåde i dette og andre lande i verden.

At leve moralsk ren og kysk, når disse principper bliver spottet fra enhver avis-kiosk og næsten ethvert filmklæred.

At opfylde en mission, når det at tjene i missionsmarken betyder et afbræk i uddannelsen for vore unge mænd og kvinder og sommetider tidlig udskrivning til militærtjeneste.

For nogen tid siden interviewede jeg en nittenårig ung mand med henblik på at tjene i missionsmarken. Da jeg antydede, at dette var den kurs, Herren ønskede, han skulle følge, sagde han: "Jamen, ældste Rector, hvis jeg

gjorde det, måtte jeg holde op med skolen." Jeg sagde: "Ja, det er rigtigt, men det gjorde tolv unge mænd også, som arbejder i din stav og har bragt nogle af dine venner ind i kirken."

At holde familie-hjemmeaften kan måske synes at være et offer, når en professionel fodboldkamp, blandt tusinder af andre adspredelser, konkurrerer om den bedste tid mandag aften. Ja, mine søskende, offer er nøjagtig så uløselig en del af Guds forvaltning i dag, som det altid har været. Og offer bringer stadig Himlens velsignelser. Uden det frembringes ingen velsignelser, selv om det at tjene blot for at gøre sig fortjent til velsignelser heller ikke er rigtigt. Arbejdet bør ydes, fordi vi elsker Herren og elsker hans børn. Må vi tjene med øjet alene henvendt på Guds ære, og gøre, hvad Herren ønsker, vi skal gøre, i stedet for altid at gøre, hvad vi selv ønsker at gøre, og må vi gøre det, fordi vi elsker Herren.

Jeg er et vidne på, at Gud lever. Jeg ved, at han lever, og at han hører og besvarer bønner, for han har hørt og besvaret mine. Jeg bærer vidnesbyrd for jer, at jeg ved, at Jesus er Kristus, og at han lever. Jeg ved, han lever, at han har genoprettet sin kirke på jorden i vore dage og vor tid gennem den store profet Joseph Fielding Smith, det vidunderlige menneske, som han var; at vi har en Guds profet på jorden i dag, præsident Joseph Fielding Smith, som I har hørt nu til morgen; at dette er Guds kirke og Guds rige, at beslutningerne træffes gennem åbenbaring i denne kirke under ledelse af vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, hvis kirke det virkelig er. Jeg bærer dette vidnesbyrd for jer i al ydmyghed i Jesu Kristi navn. Amen.

JOSEPH FIELDING SMITH

„Der er ingen som helst grund til, at ikke enhver sjæl skulle vide, hvor han kan finde sandheden. Hvis bare vi vil ydmyge os og søge i troens og ydmyghedens ånd, og gå til Herren, lige som profeten Joseph Smith gik til Herren, vil vi finde den. Det er der ingen tvivl om. Der er ingen som helst grund til at mennesker — hvis de blot vil lytte til Herrens Ånds hvisken og søge, som Han ønsker, de skal søge, efter kundskab og forståelse af Jesu Kristi Evangelium — ikke skulle finde den; ingen som helst grund undtagen deres hjerters hårdhed og deres kærlighed til verden. „Bank på, så skal der lukkes op for jer.“ (Matt. 7:7-11).

Arbejdets sødme

AF WENDELL J. ASHTON

Sidste uge havde min hustru, Belva, og jeg arrangeret, at vi skulle ringe til et andet ægtepar, for at vi kunne følges i vor bil til en reception og middag i en by 75 km borte.

Kort før vi skulle tage afsted, ringede de til os, at de ville blive forsinket. „Avistrykkeriet har haft maskinskade, og vore sønners aviser vil komme senere“, sagde manden. „Vi må vente for at hente aviserne med vor bil, så drengene kan få dem afleveret. Jeg vil ringe, så snart vi får besked om, at aviserne er kommet dertil, hvor vi skal hente dem.“

I begyndelsen virkede han lidt forstyrret. Men da vi kom hjem til dem og så de tre drenge (den yngste var otte år) travlt beskæftiget med at gøre aviserne parat til udbringning, vendte vore følelser sig til beundring.

Disse forældre havde sat de første ting først: deres sønner og deres arbejde.

Manden er en succesrig forretningsleder med eksamen både som ingeniør og jurist, og han er en tidligere stavspræsident. Moderen er stavens hjælpeforenings-præsidentinde. Mere vigtig for mig er den kendsgerning, at de tidlig har lært deres børn arbejdets sødme.

Deres børns liv vil sikkert blive lykkeligere og sundere, fordi de har lært at elske arbejdet i deres tidlige barndom. Forleden dag læste jeg en beretning i en Miami-avis¹ om et interview med en gammel hyrde, hvis alder er anført til 165 år. Hans navn er Shirali Mislimov. Han var født og har levet hele sit liv i De kaukasiske Bjerge i området mellem Stavskavet og Det Kaspiske Hav, hvor grænserne mødes mellem

Tyrkiet, Rusland og Iran. De kaukasiske Bjerge hæver sig til en højde af ca. 5600 meter og har en mængde pas, som er over 3000 meter høje, nogle krydset af veje.

Mislimov hugger stadig brænde. „Jeg er overbevist om, at en doven mand ikke kan leve længe“, fortalte han interview'eren. Mislimovs hus ligger i Barzavu, 2500 meter over havets overflade i Azerbajdjan, Rusland.

Artiklen sagde, at den gamle mand stadig „graver rundt om træerne i en frugthave, som han har omplanted adskillige gange i sit liv.“

„Konstant arbejde, bjergluft og moderat spising har hjulpet mig til at nå så høj en alder“, sagde Mislimov, som hverken drikker eller ryger og som kun spiser hønsekødssuppe, ost og en oplagt mælk, kaldet airan.

Metusalem er kendt som den person i menneskenes historie, der har nået den højeste alder. Men foruden at sige, at han døde i en alder af 969 år, fortæller Bibelen os kun lidt om Metusalem. 1. Mosebog fortæller dog, at hans sønnesøn, Noa, nåede omtrent samme alder som Metusalem — 950 år — og 1. Mosebog siger meget mere om Noa, en profet, som „vandrede med Gud.“ (1. Mos. 6:9.)

Noa syntes at have været født til arbejde. Hans fader, Lemeck, kaldte ham

Noa, idet han sagde: „Han skal skaffe os trøst i vort møjefulde arbejde med jorden, som Herren har forbandet.“ (1. Mos. 5:29.)

Noa var en bygmester. Han var 600 år gammel, da arken blev fuldført og syndfloden kom.

Lemecks kommentar, at Gud havde forbandet jorden, genkalder Herrens ord til Adam: „... skal jorden være forbandet for din skyld...“ (1. Mos. 3:17.) Så tilføjede Herren: „I dit ansigts sved skal du spise dit brød...“ (1. Mos. 3:19.)

Herren forbandede ikke Adam. Han forbandede jorden „for din skyld.“ Gennem tidsaldrene har mennesket modtaget mere end brød gennem sit ansigts sved. Han har modtaget lykke. Bismarck, den stærke prøjssiske statsmand, sagde engang: „Til ungdommen har jeg kun tre gode råd: arbejde, arbejde arbejde.“

Hvilket lykkeligt syn var det ikke at se de små brødre folde deres aviser sammen i tussmørket. De kan ikke blive Noa'er, men deres liv skulle blive rigere og finere og deres alderdomsår længere og mere strålende, fordi klode og kærlige forældre tidligt lærte dem at elske arbejdets sødme. ○

¹ Miami Herald, 18. marts 1971, artikel af Peter J. Shaw, International korrespondent for United Press.

Tjen hverandre i kærlighed

Det er mit ønske, at jeg kan ledes af Herrens Ånd i det, jeg skal sige. Kirkens warder og grene er blevet organiseret for at give aktivitet til et stort antal medlemmer, ja, i virkeligheden til størstedelen. Og dog er der mange, som ikke har nogen officiel stilling eller ikke noget specielt ansvar, som kalder dem til at udføre formelle gerninger for organisationen. De tilhører kirken, de tilhører staven, de tilhører wardet. De opfordres til at overvære forskellige klasser og møder, som er beregnet til at instruere dem, men efter afslutningen af mødet går de hjem, uden at have nogen særlig kaldelse, som kan vække dem til organisationsmæssig aktivitet. Mange af dem føler, at de bliver forbigået, at deres talent ikke er ønsket. Andre ønsker ikke at tage imod nogen som helst ansvarlig kaldelse.

Dette kan være, fordi de ikke forstår det ansvar, de har over for Jesu Kristi Kirke. Vi har alle samme almindelige kaldelse. Vi har alle samme ansvar som resultat af, at vi er gået i dåbens vande og har indgået pagten. Vi vil ikke kunne undgå, at Herren dadler os, hvis vi tillader, at organisationsmæssigt ansvar, eller mangel på

det, griber ind i denne særlige kaldelse. Lad mig pege på nogle nødvendige forpligtelser med profeternes ord.

Jeremias sagde til et folk, som var oprørsk og genstridigt: "... undertryk ikke den fremmede (han kan have haft nødig at sige det på den tid), den faderløse og enken." (Jer. 22:3.)

Om en konge sagde han med bifald: „Han hjalp arm og fattig til sin ret; da gik det ham vel. Er dette ikke at kende mig? lyder det fra Herren." (Jer. 22:16.)

Disse tanker blev senere gentaget af Herren gennem Mika, da han sagde til folket, at det, der krævedes, var, „at øve ret, gerne vise kærlighed og vandre ydmygt med din Gud." (Mika 6:9.)

Paulus sagde til de hellige, at de skulle være gode mod hverandre og barmhjertige, tilgive og have kærlighed til hverandre. (Efes. 4:32.)

Alma var lidt mere speciel. Han opfordrede dem indtrængende til at råbe til Herren om alle deres gøremål og deres øjendele og for deres eget og deres omgivelser velfærd. Hele deres indstilling skulle være

en bøn til Herren om alt, hvad de havde og alt hvad de var. Så sagde han: "... Antag ikke, at det er alt; thi efter at I har gjort alle disse ting, og I bortviser den trængende og den nøgne og ikke besøger den syge og den bekymrede og ikke deler jeres midler — om I har nogen — med dem, som trænger dertil, siger jeg jer, at dersom I ikke gør nogen af disse ting, da er jeres bøn forgæves og gavner jer intet, og I er som hyklere, der fornægter troen.

„Dersom I derfor ikke ihukommer at være gavmilde, er I som affaldet, som smelterne kaster ud, da det ikke er af nogen værdi, og det bliver trådt under fode af mennesker.“ (Alma 34:28—29.)

De åbenbaringer, som Joseph Smith fik om dette emne, er utallige og hørte til de allerførste. At drage omsorg for de fattige er en af de første og tidligste forpligtelser. Af hjælpe de trængende og de, som sørger, følger lige efter. Vi har alle nogen tid, men de, som ikke har fået noget stort ansvar i organisationen, har mere tid til at opsøge de fattige, de trængende og de hjælpeløse. Og denne hjælp er i høj grad tiltrængt. Allevegne

omkring findes folk, som trænger til opmuntring, hjælp og bistand — hjælp af den slags, som vi alle kan yde, ikke penge, men tid og opmærksomhed og personlig opmuntring, især til dem, som må bære et stort ansvar for deres kære, og som ikke kan overdrage det til andre af den simple grund, at der ikke er andre, de kan overdrage det til.

Hvilken stor aflastning ville det ikke være for en ung moder med et sygt barn, hvis mah hjalp hende en stund. Lidt tid, ikke blot fem minutter til et besøg hos dem, der må holde sig inde, men en timestid, med oplæsning, hjælp, madlavning eller opmuntring, vil kunne ændre hele situationen for den pågældende. Man kan finde dette behov i mange hjem.

Engang da jeg havde ansvaret for en invalid, sagde en god søster: „Jeg kommer hjem til jer hver fredag aften fra seks til ti. Du kan regne med det, så læg planer om at gå klokken seks og slap af i de fire timer.“ Hvor var hun velsignet imod mig! Hvor god! Hun velsignede både mig og den syge med ny opmuntring, nye smil, nye tanker.

Der findes mange ensomme mennesker, mennesker hvis ensomhed er skjult. Det er nødvendigt, at vi opsøger dem og hjælper dem. Der findes nogle, som føler, at de ikke er accepterede, som har behov for at blive opbygget i ånden og hjulpet til at finde sig selv. Der findes ugifte piger, som er borte hjemmefra og tror, at ingen bryder sig om dem. Der er nogle, hvis sind er forpint. Det forekommer mig, at familie-hjemmeaftenerne af og til kunne planlægges, så man kunne tage nogle af de ensomme, nogle af de frygtomme, nogle af de nedslåede, nogle af de forpinte med til dem.

Jeg kender en fremragende kvinde, som påtog sig en stor opgave i kirken, hun havde ikke nogen pligter i wardet. Hver uge gik hun til søndagsskolen og nadvermødet og hjem med en følelse af, at hun ikke hørte til nogen steder der. Så blev hun opmærksom på en søster, som var vokset op uden kundskab om evangeliet, og som kom til kirkens dør om søndagen, men var bange for at gå ind, og derfor gik hjem igen. Hun hjalp hende med at komme ind og blive opbygget i sjælen. Så lagde hun mærke til en mand, som ikke var medlem, men var lige ved at blive det, og ændrede sit syn, så han blev medlem. Hun lagde mærke til flere enlige piger, som ikke synes at have noget formål med deres tilværelse, og hun indgav dem ønsket om at opnå, så meget som muligt. Hun var interesseret i de ældre, og opmuntrede unge mænd, som nærmeste sig den alder, hvor de kunne gå på mission. Pludselig opdagede hun, at hun var en betydningsfuld del af wardet, ikke gennem en kaldelse fra biskoppen, men ved at adlyde den lov, som kalder os til at være vor broders vogter.

Vi kan være sikre på, at hvis der findes mange børn eller syge eller ældre i et hjem, er det næsten altid sikkert, at sådanne hjem har brug for hjælp. O, I hellige, lad være at hentæres af længsel, hvis I ikke har en stilling i et præsidentskab eller som lærer. Virk med iver for en god sag og gør mange ting af jeres egen fri vilje. (Se L.&P. 58:27.) I kan komme jeres Himmels nærmere ved at yde en stilfærdig hjælp til dem, der har behov for trøst, bistand og opmærksomhed. I vil ikke føle jer betydningsfulde for organisationen, men englene vil smile, når de noterer den tid, der bruges til kirkeligt arbejde for dem, som Herren elsker og for dem, hvem han personligt ledede sit eget arbejde — de fattige, de nedslåede, de trængende, de syge, de modløse.

Vi er alle arbejdere i kirken; af dem, som har særlige opgaver og af dem, som ikke har nogen, kræves der ved åbenbaring, at de skal gå til bedehuset hver uge og ofre deres sakramenter. (Se L.&P. 59:9, 12.) Vi fornyr så vore forpligtelser om at erindre ham, som er vor Frelser, og holde hans bud, hvorfra det andet er at elske vor næste som os selv. Når vi har indgået denne pagt, er det vor pligt ihærdigt at forsøge at vise denne kærlighed gennem vore gerninger.

De, som ikke har nogen kaldelse i wardet, har mere tid til at udføre det store arbejde med at frelse sjæle. Lad os ikke sidde tilbage, misundelige på dem, som har omsorg for staven, wardet og hjælpeorganisationerne, men søge vor frelse der, hvor Herren kaldte os, blandt dem, som, svage i ånden, svage på legeme eller svage i deres ønske, trænger til at blive opmuntret, trænger til at blive hævet op i Guds rige her på jorden.

Jeg ved, at hjemmelærere er ansvarlige for disse fornødenheder, men ofte skjuler de, som er hjemme, deres nød for dem. Jeg ved, der findes kredslærere, men der er stadig mange, som skjuler deres nød for dem. Jeg ved, at præstedømmet forventes at være vågent, men dette ansvar går ud over det organiserede præstedømme. Dette er en personlig pligt, som ingen sjæl, der elsker Herren, kan afvise. Det er en pligt, som vi altid må være vågne overfor.

Den trængende næste kunne være lige ved siden af. Den, som er i nød, er måske ikke medlem af kirken. Det kan være enhver, som er i nød. Jeg kender ingen, som er undtaget fra det ansvar bestandig at yde hjælp og personlig opmuntring til mange, som aldrig aflægger rapport om deres vanskeligheder til biskoppen, men som, til trods for stolthed, ja, selv for midler, i høj grad behøver den hjælp, forståelse og kærlighed, som vi alle kan give som enkeltpersoner.

Dette er en genklang af det, som Jakob sagde: „En ren og ubesmittet gudsdyrkelse for Gud, vor Fader, er dette: at besøge faderløse og enker i deres trangsel og bevare sig selv uplettet af verden.“ (Jakobs Brev 1:27.)

Et af de sidste ord fra Herren til os i vor tid: „Kom i alle ting de fattige, trængende, syge og lidende i hu; thi den, der ikke gør det, er ikke min discipel.“ (L.&P. 52:40.)

Jeg ved, at Jesus Kristus lever, og at hans hellige Fader også lever. Jeg opretholder af hele mit hjerte præsident Joseph Fielding Smith som den levende profet. Jeg kender også de velsignelser, som kommer både til giveren og modtageren, når man adlyder det påbud, at vejen til at elske Herren er at elske og tjene sin næste. I Jesu Kristi navn. Amen. ○

BØRNENES SIDER

Linsesuppe

AF LEONE CASTELL ANDERSON

Illustreret af Jerry Harston

Den gamle mand stod i døren. Hans tøj var gammelt og luvslidt, men hans skæg og hår var pænt friseret.

„Om vi kan give et måltid mad?“ spurgte husmoderen skarpt. „Vi har ikke mad nok til os selv og slet ikke til tiggere.“

Før hun kunne skubbe døren i for næsen af ham, talte den gamle mand igen. „Måske kan jeg hjælpe dig,“ sagde han.

„Hjælpe. Hvordan vil du hjælpe? Vi har ikke andet tilbage end et ben og en smule af et og andet. Olga, Kathryn gå ned og hent det, der er tilbage i kælderens.“

Moderen pegede på det lille bundt grøntsager pigerne kom med og lagde på bordet.

„Her kan du sel!“ „En eller to gulerødder, nogle kartofler og løg.

Hvordan kan man få det til at slå til til at føde fem sultne børn med?“

Deres far var taget afsted for at skaffe mad, men han var ikke kommet tilbage. „Nej,“ sagde hun, „du kan ikke hjælpe os.“

„Alt, hvad jeg behøver, er en gryde fyldt med vand og ild til at koge det over,“ sagde den gamle mand. „Og med mine tryllelinser kan vi lave linsesuppe.“

Moderen talte igen. „Det skal blive godt at smage.“

Den gamle mand løftede sin hånd. „Jeg vil blot bede jer om en tjeneste,“ sagde han. „Lad mig sidde her ved bordet og ilden og lad så hvert barn, eet ad gangen komme hen til mig.“

Peter, der var den ældste, kom først. Han så ikke andet end vand, der

begyndte at boble langs kanten af gryden.

„Der er noget godt i dig,“ sagde den gamle mand. „Du er meget nødvendig her, fordi man behøver dig. Din styrke vil give styrke til andre.“ Manden syntes at tale til det ben, han tog fra bordet, men det, han sagde, gjorde indtryk på Peter.

„Det er nok således,“ tænkte Peter, „at når far er væk, og jeg er den ældste, så behøver mor mig og mine kræfter.“ Peter løb, for at hente mere brænde til ilden uden at blive bedt om det. Han begyndte at stable brændet omhyggeligt op i brændekassen. Den gamle mand lagde benet i gryden.

Kathryn var den næste i rækken. Hendes yndige ansigt var skæmmet af en surmulende trutmund, og hun gjorde et utålmodigt kast med sit røde hår.

„Ah,“ sagde den gamle mand, „her er en god en. Sund og blomstrende.

Du bringer lys og glæde til alt, hvad du kommer i nærheden af.“

„Mon han taler til guleroden?“ tænkte Kathryn, „eller mener han mon mig?“ Hendes ansigt lyste op og hendes trutmund forsvandt. „Den gamle mand var vist ikke så dum, som hun havde troet.“ Kathryn vendte sig om og løb hen til Nels, den yngste, og gav ham en svingtur, for at lege med ham. Hun ville sandelig ikke have noget imod at passe ham for mor. Og den gamle mand puttede de to gulerødder ned i gryden.

Der var altid uro omkring Eric, den tredie. Da han kom frem, rykkede han i Peters øre, trak Kathryns krøller, puffede til Nels og kildede Olga i siden.

„Nåh! Her har vi en livlig en,“ mumlede den gamle mand. „Det er umuligt at undvære dig. Du gør dig bemærket.“ Medens han skrællede de yderste lag af et løg, tilføjede han,

Peter

„du kunne ikke gøre en kat fortræd.“ Eric vidste, at det var sådan. Da hans øjne løb i vand på grund af den stærke duft fra løget, tænkte han på de tårer, som hans drillerier forårsagede.

Han så Peter gnide det øre, han havde rykket i, og Eric gik hen for at hjælpe sin broder med at stabe brænde. Den gamle mand blev færdig med at skrælle løgene og lagde dem i gryden.

Han syntes ikke at se Olga, den yngste pige med det almindelige ud-

seende. Han nikkede hen for sig og sagde, som om det var til kartoflerne i hans hænder: „Af og til gemmer den almindelige overflade megen godhed og kærlighed.“

Olga blev glad. Hvis den gamle mand kunne se dette i hende, så kunne andre måske også! Hun skammede sig over at være jaloux på Kathryn, og gik hen til sin ældre søster med et smil og et venligt ord. Den gamle mand skrællede kartoflerne, skar dem i stykker og lagde dem ned i den kogende gryde.

Kathryn

Eric

Det var nu Nels's tur, men han holdt sig tilbage. Han var lidt bange for den gamle mand. „Enhver synes, at jeg er sådan en lille baby. Jeg duer ikke til noget.“ Den gamle mand vinkede Nels nærmere, og han talte direkte til ham: „Jeg er sikker på, at du kender svaret på dette,“ sagde han. „Hvad er det, som mor altid kommer i gryden, når hun skal lave noget mad, der smager godt?“ Nels tænkte. Så sagde han: „Salt, tror jeg. Ja, salt.“ Han ragte over bordet og gav den gamle mand saltet.

„For dette rigtige svar vil jeg lige smage på suppen,“ sagde den gamle mand.

Nels følte sig helt stor. Han var ikke bare en baby, når han kunne give det rigtige svar, og han fik lov til at smage den magiske linsesuppe først.

Nu kom mor og indsnusede duften. „Det dufter som suppe,“ sagde hun tvivlende. „Vær så venlig at smage den,“ sagde den gamle mand. „Sig mig, om der skal mere i den?“ Moderen smagte fra den store ske.

„Ah,“ sagde hun, og „uhm,“ sagde hun, og uden at tænke over det rakte hun hånden over til bordet efter peberet og dryssede noget i gryden.

„Ja, ja, lidt skarp krydderi for at frembringe det bedste af hver slags smag, og tilsæt nu noget af det, som alle har.“

Moderen så på ham, da han sagde dette, for hun vidste, at hun havde en skarp tunge. Men den gamle mand nikkede og sagde: „Den er færdig.“

Så satte de sig alle omkring bordet. Den gamle mand for bordenden. Mor

Da han havde spist den første skålfuld, bad han om mere.

„Det gjorde en ende på det,“ sagde mor, idet hun hældte det sidste op fra gryden. Så vendte hun sig mod den gamle mand og udbød: „Din linse, din magiske linse. Den er ikke i gryden?“

Den gamle mand rejste sig og gik hen til døren. Han vendte sig om og smilede. „Mine venner I kan ikke se den. Kun jeg ved, at den er der. Jeg kalder den kærlighed, og den gør store underværker.“ Den gamle mand vendte sig nu om og gik ud I

Nels

serverede en stor portion af den dampende suppe til hver. De var netop færdige med at spise, da der hørtes støj ved døren, og der stod far.

Han havde en sæk med madvarer på ryggen. „Der var oversvømmelse,“ sagde han, da han begyndte at forklare sin forsinkelse. Men alle flokkedes om ham for at byde velkommen og prøve på at fortælle om den besøgende og hans trylleri.

„Nåh sådan!“ „Jeg vil gerne smage denne linsesuppe.“

natten og efterlod kærlighedens trylleri. ○

Abinadi

En historie fra Mormons Bog fortalt af

MABEL JONES GABBOTT

illustreret af Gary Kapp

„Hvem er den Abinadi“, råbte den onde kong Noa, „som jeg og mit folk skal straffes af?“ „Og hvem er den Herre, som skal påføre mit folk så stor en sorg? Jeg befaler jer at bringe mig Abinadi, så jeg kan dræbe ham.“

Abinadi var en god mand og en Herrens profet. Han havde set, hvad den onde kong Noa havde gjort. Han havde set ham beskatte folket og røve fra det, for at betale for sine prægtige paladser. Men det, der bedrøvede ham mest, var, at han vidste, at folket var lige så onde og upålidelige som deres konge.

Herren bad Abinadi om at gå ud blandt folket og få dem til at afstå fra deres ondskab, ellers ville han komme til dem med sin vrede.

Abinadi tryglede dem om at lytte til sine ord. Men de havde fulgt kong Noa så længe, at de var vrede på Abinadi, og de skyndte sig til kongen

og fortalte, at Abinadi havde truet med stor straf til kongen og hans folk. Kong Noa blev meget vred og befalede, at Abinadi skulle bringes til ham.

Men Abinadi undslap, og man kunne ikke finde ham. Han holdt sig skjult i to år. Så forklædte han sig, så ingen kunne kende ham, og gik igen ud blandt folket.

Herren fortalte ham, hvad han skulle sige, og Abinadi advarede dem og sagde, at de på grund af deres ondskab skulle bringes i trældom og død, og at vilde dyr skulle fortære dem.

Folk blev vrede på Abinadi. De forfulgte ham og bragte ham til kong Noa, som befalede, at han skulle kastes i fængsel.

Så kaldte kongen alle sine præster til sig, og Abinadi blev fremstillet for dem, for at de kunne bestemme sig for, hvad de skulle gøre med denne

mand, som talte så åbenlyst mod deres levevis og deres konge.

Præsterne udspurgte fangen og prøvede på, at få ham til at fornægte sandheden. De bad ham om at forklare visse dele af skrifterne, som de selv havde undervist i. Abinadi sagde til dem, at de ikke kunne være præster og forsøge på at undervise, medmindre de forstod skrifterne.

„I har ikke i hjertet ønsket om at forstå, derfor har I ikke været vise,“ sagde han. Præsterne forsøgte at lægge hænder på Abinadi, men han sagde: „Rør mig ikke, thi Gud skal slå jer, dersom I lægger hånd på mig, thi jeg har ikke afleveret det budskab, som Herren sendte mig at bringe.“ (Mosiah 12:27 og 13:3.)

Disse ord gjorde præsterne bange, for de kunne se, at Herrens Ånd var med Abinadi. Hans ansigt lyste, og han talte med kraft.

I lang tid lyttede kong Noa og hans præster til Abinadis store budskab. Abinadi fortalte om Jesus Kristus, Guds søn, som skulle komme til jorden og leve blandt folket. Han forklarede dem, at Jesus ville blive korsfæstet, men hans død ville blive en stor sejr, fordi han skulle leve igen.

Abinadi blev bundet og sat i fængsel. Han blev dømt til døden, medmindre han ville tilbagekalde sine ord.

Abinadi sagde: „Jeg vil gå så langt som til døden, og jeg vil ikke tilbagekalde mine ord, jeg har talt, og de skal stå som et vidnesbyrd mod jer. Og dersom I dræber mig, vil I udgyde uskyldigt blod.“ (Mosiah 17:10.)

Kong Noa begyndte at blive bange for, at Guds straf skulle komme over ham, men præsterne ønskede, at Abinadi skulle dø.

Således gav kongen dem tilladelse til at dræbe Abinadi. Herefter tog præsterne brændende risknipper og piskede Abinadi, indtil han var døden nær. Men selv om flammerne slikkede op ad ham, sagde Abinadi: „Således rammer Gud dem med sin hævn, der vil udrydde hans folk.“ — „O, Gud modtag min sjæl.“ (Mosiah 17:19—20.)

Da Abinadi havde sagt dette faldt han om og led døden i ilden, fordi han ikke ville fornægte Guds ord.

Således besejlede han sine ords sandhed med sin død.

Piskesmæld

AF MARY PRATT PARRISH

illustreret af Virginia Sargent

Tommy og Betsy var nede ved bækken for at skure tallerkenerne fra morgenmaden med hvidt sand, da de hørte Brigham Young kalde de helige sammen på samlingspladsen.

De kunne knap nå at skylle tallerkenerne i det kogende vand, som deres mor havde parat, før de fem tusinde mennesker fra Sugar Creek lejren var forsamlede for at høre, hvad deres leder, Brigham Young, havde at sige. Hans budskab var kort. „Jeg foreslår, at vi fortsætter vor rejse. Alle, som ønsker det, følger mig.“

Tommy jublede. Han greb Betsys hånd og snurrede hende rundt idet han sagde: „Vi skal vestpå nu. Endelig skal vi afsted vestpå.“

Pludselig stoppede han op og sagde: „Vi kan ikke drage vestpå nu. Far er her ikke.“ Tommys mor kunne se skuffelsen i hans ansigt. „Far vil sikkert være her i morgen middag“, sagde hun. „Han regnede med at slutte arbejdet i Sct. Joseph i dag, og hvis vi har alting klart, kan vi tage afsted, så snart han kommer.“

Tommy følte sig bedre tilpas nu, og da præsident Young gav signal til,

at det lange vogntog bestående af fem hundrede vogne, skulle sætte igang, vinkede han og Betsy glad farvel til mange af deres venner og naboer. Da vogntoget var ude af syne, skyndte de sig tilbage, for at spørge deres mor, hvad de kunne gøre, for at de kunne blive parate til at tage afsted.

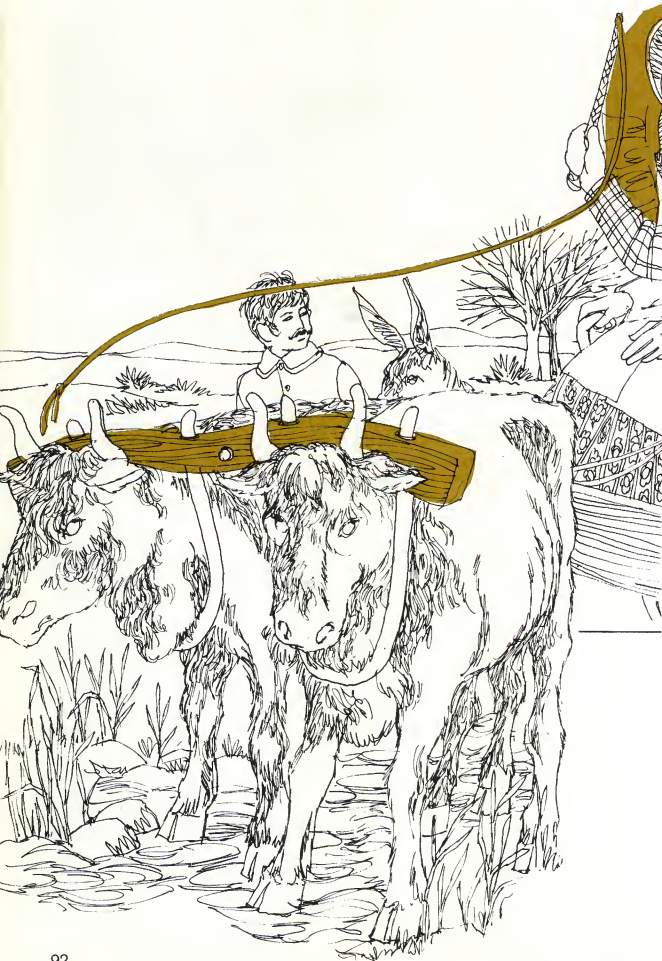
„Du kan kærne smør,“ bad mor Betsy.

Trækærnen var ligesom en lille tønde med låg på. Gennem hullet i midten af låget trak Betsy stemplets håndtag op og ned, indtil fløden blev kærnet til gult smør.

Medens Betsy kærnedede, fyldte Tommy vandtønderne og fastgjorde dem udenpå vognen, så familien kunne have frisk vand, hvis de ikke kunne slå lejr ved et vandløb eller i nærheden af en flod.

Da Tommy kom op fra bækken, så han en vogn køre ind på lejrpladsen.

„Det er far“, råbte han og smed den spand, han bar på og løb hen for at hilse på ham. „Kan vi tage afsted vestpå nu, da du er kommet?“ „Over halvdelen af alle fra lejren er allerede taget afsted.“

„Jeg må være færdig med at kærne først,” sagde Betsy.

„Og vi må vente, indtil brødet er bagt,” tilføjede mor.

Tommys far lo. „Jeg tror ikke, vi kan tage afsted i eftermiddag,” svarede han. „Jeg købte en anden vogn og et spand okser i Sct. Joseph. Det er derfor, at jeg kunne komme tilbage idag. De mænd, som jeg rejste med, vil ikke være tilbage før i morgen.

Vognen er lastet med majs og hvede, og vi må lave oversejl til at dække den med.

„Hvem skal køre den nye vogn?” spurgte Tommy. „Jeg tror, mor kan køre den,” svarede far.

„Jeg kan køre den,” sagde Tommy. Far svarede ikke med det samme, men sagde så: „Jeg tror nok, at du kan. Vi vil lade dig prøve.”

Før okserne blev spændt for vognen,

Til sidst kom signalet. Da begyndte orkestret at spille og med et piskesmæld begyndte Tommys vogn at rulle.

lærte Tommys far ham, hvordan han skulle holde tøjlerne, og hvordan han skulle slå smæld med pischen for at sætte okserne igang uden at slå dem.

Tommy var så ivrig efter at komme til at køre okserne, at han arbejdede hele eftermiddagen, så de kunne være sikker på at starte tidlig næste morgen. Han lagde de seks lister af noget særligt træ, som hans far havde bragt med fra Sct. Joseph, i blød i bækken.

Da de var bløde og bøjelige,

hjalp han sin far med at fastgøre dem til den ene side af vognen, bøjede dem over og fastgjorde dem til den anden side. Sammen løftede de det store lærredsejl op og trak det oven over buerne og strammede det til, før de gjorde det fast i begge sider.

Herefter hjalp Tommy sin far med at lave en lang og dyb proviantkasse, og sammen gjorde de den fast til den ene side af vognen.

Det lille hønsebur, som far havde taget med fra Sct. Joseph, blev fast-

gjort til den anden side til brug for de seks høns, han også havde bragt med sig.

Betsy og hendes mor pakkede proviantkassen med tallerkener og den mad, de skulle bruge hver dag. De hængte også den store jerngryde uden på vognen.

Da dejen var færdig, rullede mor noget af det ud til brød og Betsy lavede nogle kager, der skulle bages over de rødvarme kul i den hollandske ovn. Da kagerne var lette og bløde og indbydende brune og fa-

millien netop var færdig til at spise, fyldtes luften med musik.

„Det er Pitts hornorkester,“ udbrød Tommy. „Ja, det er det,“ råbte hans far. „Lad os invitere nogen af dem til at spise med os.“

Han greb Tommys hånd og begyndte at løbe hen imod vejen til Nauvoo. De fleste af de to tusinde mennesker, som endnu var tilbage i Sugar Creek, sluttede sig til dem for at hilse på orkestret. Da orkesterlederen så Tommys far, rakte han ham en trombone.

Tommy var lykkelig, da hans far begyndte at spille, for det mindede ham om den gode tid, da hans far endnu var medlem af orkestret, før han solgte sin trombone.

Orkestret marcherede lige hen til den åbne plads, og folk fulgte efter ligesom til en stor parade, medens de gik i takt til musikken.

Efter at orkestrets medlemmer havde spist et måltid varmt mad, gav de en koncert på pladsen.

Næste morgen stod Tommy usædvanligt tidligt op. Han var for spændt til at kunne sove, da han kun tænkte på, at han skulle køre med okserne.

Endelig var vognene færdige, og han klatrede op på sædet ved siden af sin mor og ventede på signalet, der skulle sætte det lille tog, bestående af toogtredive vogne, igang på færd mod vest.

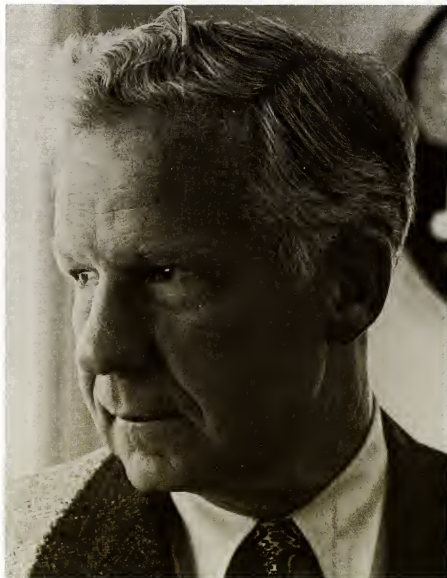
Endelig kom signalet. Orkestret begyndte at spille og med et ryk i tøjlerne og et piskesmæld, begyndte Tommys vogn at bevæge sig.

Folk i vognene begyndte at synge, og de holdt ikke op, før de nåede til hovedlejren i Israel, lo miles væk.

○

*„Et sandt mormonhjem er et, hvor Kristus,
om Han tilfældigt skulle komme derind,
ville være glad ved at dvæle og hvile sig.“*

DAVID O. McKAY

Marvin J. Ashton

af De Tolvs Råd

SKREVET AF DOYLE L. GREEN

I alt 79 mænd er blevet kaldet som særlige vidner for Jesus Kristus og indsat som medlemmer af De Tolvs Råd i denne uddeling; 79 udaf de tusinder af voksne mænd, der er blevet medlemmer af kirken siden den blev genoprettet i 1830.

Det kræver noget ganske særligt at være apostel. Det er et ganske særligt helligt kald, et kald, der kræver, at man ofrer al sin tid og energi, ja, vier hele sit liv til at tjene Gud og sine medmennesker. Præsident Joseph Fielding Smith har sagt: »Det er de tolv apostles pligt at prædike evangeliet

for hele verden, at sprede det til alle jordens indbyggere, og at bære vidnesbyrd om Jesus Kristus, Guds søn, ja, at være et levende vidne om hans guddommelige budskab.»

Normalt ville et sådant kald komme i tidsrummet omkring en generalkonference, men fordi der er så enormt meget arbejde, der skal gøres, og fordi hvert medlem af De Tolvs Råd i forvejen har så stor en byrde, som de på nogen måde kan magte, fik den 79. apostel i denne uddeling, ældste Marvin Jeremy Ashton, sit kald imellem to konferencer, den 2. december 1971,

kun en måned efter at hans forgænger, ældste Richard L. Evans, var død. Hans navn blev først opretholdt ved kirkens forskellige stavskonferencer for at medlemmerne kunne få lejlighed til, ved håndsoprækning, at give tilsagn om at ville støtte ham, derefter blev det bekendtgjort ved generalkonferencen i april 1972.

Straks efter at ældste Ashton var blevet valgt til apostel, blev han af en journalist spurgt, om han var chokeret over at være blevet kaldet til så høj en stilling. Hans svar lød: „Nej, jeg blev ikke chokeret; jeg blev forbavset, men

ikke chokeret. Ingen, der stræber efter at gøre sin pligt i kirken, burde nogen sinde blive chokeret over et nyt kald." Heller ingen af dem, der kendte ham godt blev forbløffede, eller i mindste måde forbavsede. Apostelkaldet var blot endnu et led i den kæde af opofrelse og tjeneste, som ældste Ashton har smedet. Ja, hans og hans forældres liv er tydelige eksempler på, hvordan Herren forbereder sine tjenere til at blive ledere.

Ældste Ashton forfædre var nogle af de første omvendte, der i lande langt borte gjorde sig klart, at det gengivne evangelium var sandt. Hans oldefar, Edward Ashton, fødtes i det nordlige Wales i 1821, og accepterede ivrigt evangeliet, da han hørte missionærerne forkynde det. Han blev døbt som 28-årig i juli 1849 og drog afsted til Amerika det følgende år, idet han forlod sit hjemland og sine slægtninge for at få lov til at dele skæbne med de hellige. Navnet Ashton har været kendt og respekteret i kirken lige siden.

Ældste Ashtons far, Marvin O., udførte en mission på De britiske Øer, blev biskop, medlem af højrådet, sad i et stavspræsidentskab, blev stavspræsident, og fra 1938 og til sin død i 1946 var han medlem af Kirkens Præsiderende Biskopråd.

Thomas E. Jeremy, ældste Ashtons oldefar på mødrene side, blev omvendt i den første tid, kirken virkede i Wales, og var blandt de første walisiske hellige, der drog til USA i 1849. Hans søn, John Jeremy, der var en intelligent mand og meget interesseret i historie, blev tidligt enkemand og stod tilbage med tre små piger, som han måtte opdrage alene. En af disse blev senere mor til ældste Ashton.

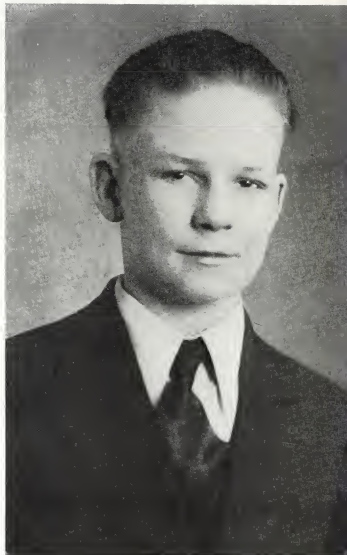
Ældste Marvin J. Ashton, har som assistent til De Tolvs Råd været generalautoritet siden oktober 1969, hvor han

blev kaldet til at være leder for kirkens nye Unified Social Service Program. I denne egenskab har han arbejdet for minoritetsgrupper, dem, der lever på livets skyggeside, og i det hele taget alle, der på een eller anden måde har været uheldige, og gennem dette arbejde har han vundet sig mange venner. Han har også arbejdet for Kirken som præsident for bogforlaget „Deseret Book“ og som medlem af komitéen „Deseret Gymnastik og Idræt“ i enogtyve år. Før han blev indsat som assistent til De Tolvs Råd, var han førsterrådgiver i præsidentskabet for UMGUF i otte år, andenrådgiver i tre år, og medlem af generalbestyrelsen for UMGUF i enogtyve år.

Som indehaver af disse stillinger har han rejst over hele verden og været ungdomsprogramernes talsmand over for både stave og missioner. Hans nye kaldelse bliver en udvidelse af det arbejde, han har været optaget af gennem årene.

Hvilke særlige talenter og karaktertræk bringer ældste Ashton med i sit nye kald? De, som kender ham bedst, omtaler hans stærke tro på Herren, hans usvigelige trofasthed overfor kirken, og hans ubestridte kærlighed til sin næste. Han er venlig, og elskværdig, lytter gerne til andre, er en gentleman og en fredsstifter. Han er meget interesseret i andres problemer og meget følsom overfor, hvad de trænger til. Han har et afvæbnende smil og megen humoristisk sans; han er hæffig og dannet og er en fascinerende personlighed. Når han træder ind i et værelse, lægger man mærke til ham.

Forfatteren til denne artikel og andre, der har haft lejlighed til at sidde i GUF's generalbestyrelse indenfor samme tidsrum (fra 1949) som ældste Ashton, har lagt mærke til hans udvikling gennem årene. Vi så ham være mødeleder, afgive rapporter, holde ta-

Marvin som 15-årig. Dette billede blev offentliggjort sammen med en artikel skrevet af ham om menneskets helbred.

Ældste Ashton, siddende som nr. to fra højre, var holdleder på det missionærhold, der vandt det britiske mesterskab. Manden i habitten er præsident Hugh B. Brown.

Marvin arbejdede i erhvervslivet for at tjene penge til sine studier. Han gik ud med et diplom for forretningsadministration.

Ældste Ashton var 21 år gammel, da han tog hjemmefra for at tage på mission i England. Her er han afbilledet med en af sine kammerater, Aldon J. Anderson, nær Themsen i London. Ældste Anderson er nu forbundsdommer i Salt Lake City.

Sønner og døtre af Marvin O. og Rae J. Ashton fotograferet omkring 1962. Fra venstre mod højre: Alton Curtis, søster Ashton, Wendell J. Ashton, Marvin J. Ashton, Phyllis Gardiner og Eleanor Badger. Der var endnu en bror, Ted, som blev dræbt ved en automobilulykke, da han var 17 år gammel.

Vielsen mellem Marvin J. Ashton og Norma Berntson i 1940, forenede to unge fremtrædende kirke- og skoleledere. En uge efter de havde giftet sig, flyttede de ind i det hus, som Marvin havde bygget til sin brud.

ler, analysere problemer og røgte alle sine forskellige kald, og det undrede os altid, hvor rolig han var, selv under vanskelige forhold, hvor grundigt han vejede for og imod, før han gav råd. Han havde en stor evne til, når man var uenige, at finde frem til et rimeligt kompromis, og han røbede aldrig en hemmelighed, man havde betroet ham. Han havde et usædvanligt godt forhold til de unge i kirken, han forstod dem og vidste, hvilke ord og billeder, han skulle anvende for at få dem i tale. Han er et menneske, som andre føler trang til at betro sig til og spørge til råds. Vi beundrede hans loyalitet overfor sine ledere, og han støttede altid generalautoriteterne.

Men alligevel er han først og fremmest kendt for sin oprigtighed og sit mod. Man skal være om sig for at kunne konkurrere med ham i idræt og, i livets spil med for den sags skyld. Han er blevet velsignet med en stærk vilje til at udmærke sig og bliver regnet for at være en dygtig forretnings- og finansmand. Han er gavmild, forsigtig og omhyggelig og meget præcis. De, som har spillet tennis med ham i over tredive år, kan bevidne, at han end aldrig kommer for sent til en tennis-aftale. Hans venner siger, at han aldrig spilder tiden, og at han altid har orden i tingene. Når der skal arbejdes, arbejder han, og når det er tid til at slappe af, mere sig, spille sportsskampe, er der ingen, der går mere op i det end ham eller mere sig bedre.

Det barn, som blev navngivet Marvin Jeremy Ashton, var søn af Marvin O. og Rae Jeremy Ashton. Han blev født den sjette maj, 1915 i et toetagers, gult murstenshus, der lå som nr. 1341 på Browning Avenue i Salt Lake City. Det var dengang i udkanten af byen, og som barn kunne Marvin ofte fra sit soveværelse høre prærievulvene hyle i Salt Lake dalens bakker.

Hans forældre lærte ham tidligt værdien af hårdt arbejde, og hvad penge er værd. Som barn holdt Marvin kani-ner og duer og arbejdede med på familielandbruget, en gård på ca. 8 km.², hvor man dyrkede og solgte frugt og grøntsager. Senere da han gik i high school, hjalp han til i faderens isenkramforretning i Sugar House. Han havde erhvervsarbejde under hele sit studium ved University of Utah, idet han arbejdede den halve dag i isenkramforretningen og gik i skole resten af dagen. Han bestod med udmærkelse fra University of Utah School of Business til trods for, at han havde givet sig tid til at deltage i mange projekter udover det forlangte pensum, blandt andet var han sportsredaktør for skolens avis i to år.

Marvin O. og Rae Ashton opdrog deres børn under følgende parole: „Husk altid, hvem du er“, og „Dan dig altid din egen mening og stå fast på egne ben.“ Børnene i Ashton-familien husker ikke, at man specielt belærte dem om visdomsordet. I det hjem var det en selvfølge, at man var aktiv i kirken og holdt alle budene. Moderen underviste i primary og var ligeledes lærerinde og funktionær i hjælpeforeningen, medens faderen arbejdede i ward og stav og sad i Det præsiderende Biskopråd. Det faldt ikke børnene ind ikke at deltage i kirkens aktiviteter. Søndagen blev holdt hellig. At gå til møderne, at deltage i GUF og at betale tiende var alt sammen en selvfølgelig vane. Marvin og hans broder Wendell, som nu er regional repræsentant for De Tolv, steg op gennem præstedømmets grader, gennem spejlder og M-mandsprogrammerne, hvor de altid var ledere blandt deres kammerater.

Marvin har altid udmærket sig indenfor sporten. I missionsmarken var han holdleder for det basketball-hold, der

vandt det britiske mesterskab og han spillede på det hold, der vandt det internationale europæiske mesterskab. Holdet trænede og spillede kampe to gange om ugen, efter at spillerne havde arbejdet hårdt hele dagen i missionsmarken. Et morsomt apropos er, at eftersom de ikke havde råd til dragter, hjalp spillerne til med at klippe og sy deres egne dragter på deres fridage.

Ældste Ashton bibeholdt et hårdt program med tennis, løbeture og andre sportsaktiviteter for at holde sig i form. Lige siden han blev generalautoritet, har han så vidt muligt spillet tennis klokken syv lørdag morgen, før han tog afsted til stavskonferencer, og ligeledes midt på dagen en gang om ugen. Han forsøger også at spille „paddleball“ (et amerikansk boldspil) klokken syv om morgenen to gange om ugen i „Deserets sportcenter“. En af hans yndlingsmodspillere i tennis er hans kone, Norma.

Ældste Ashton var en ualmindelig god missionær i Storbritannien. I begyndelsen af sin mission udmærkede han sig især ved at tegne abonnementer på *Millennial Star*. I løbet af de første fem måneder tegnede han flere abonnementer, end nogen anden ældste havde gjort i løbet af et helt år. Den 7. juli skrev hans missionspræsident til ham: „I to uger har du nu tegnet i gennemsnit 3 abonnementer på *Millennial Star* om dagen, og jeg sender dig mine oprigtige lykønskninger. Det er i sandhed arbejde; der er intet trylleord, der kan tegne abonnementer. Det er resultatet af flid, intensitet, personlighed og tro.“

På grund af sine erfaringer indenfor journalistikken og sine store evner blev han senere udnævnt til medredaktør på „*Star*“ og arbejdede også som tilsynsførende ældste i Den Britiske Mission. Gennem et venskab,

Sport har altid været en vigtig del af ældste Ashtons liv. Her er han afbildet, medens han lærer to af sine unge venner nogle af tennis'ens spidsfindigheder.

som han havde sluttet med en fremstående metodistpræst i London, blev han opfordret til at redigere metodisternes drenge-spejdes ugentlige program i mere end et halvt år.

Præsident Hugh B. Brown, som var præsident for missionen det sidste halvandet år, ældste Ashton var derovre, roste ham som ældsten, „der altid var hvad og hvor, han burde være.“ Han skrev: „Jeg har aldrig haft en ung mand i marken, som jeg holdt mere af, og hvis venskab og samarbejde jeg satte mere pris på.“

Skønt unge Marvin Ashton var meget populær blandt pigerne, gik han ikke ud med nogen før den dag, han havde afsluttet sin high school-uddannelse. Pigens navn var Norma Bertson. Bertson-familien var hårdtarbejdende nordmænd, som boede en gade eller to fra familien Ashton og i samme ward. John Bertson var entreprenør og havde en tennisbane bag huset. Det er muligvis tennis'en, der i første omgang førte Norma og Marvin sammen, for de spillede meget sammen og deltog i mange aktiviteter i wardet, før de begyndte at gå ud sammen. Deres kærlighed til hinanden udviklede sig gennem college-årene, og de giftede sig i 1940 i Salt Lake templet. Det var en sammenføjning af to fremstående kirke- og samfundsledere.

Norma Ashton havde altid været aktiv i kirken. Hun arbejdede i erhvervslivet for at hjælpe til økonomisk, medens hun gik på University of Utah, hvor hun var formand for „Forenede Kvindelige Studerende“, funktionær i den akademiske kvindeforening, og hun bestod med udmærkelse, foruden at hun udmærkede sig i mange ting udover pensum. Hun modtog sit diplom som lærerinde og underviste det sidste år, Marvin var på mission. De ventede i lidt over et år, efter at Marvin var kommet hjem fra sin mission, før de giftede sig. Mere end een gang har man hørt Marvin sige: „Norma er det bedste, der nogen sinde er sket mig.“ Det meste af sin fritid det sidste år brugte Marvin til at bygge et hus, for han havde altid ønsket at bygge et hus, før han hjemførte sin kone. For at få betalt restsummen har han siden bygget 5—6 andre huse, et efter et, og solgt dem. „Jeg har aldrig kunne slå mig til ro med gæld på mit hus“, siger han, „og jeg har altid betalt så hurtigt, jeg kunne.“

Bror og søster Ashton er blevet vel-signet med fire børn. John, som er sagfører, har været på mission i Sydvestengland, og Stephen, som læser sociologi, har været missionær i det sydlige New Zealand. Deres døtre er fru Dale (Jonne) Wheadon, som efter

at have fået afgangsbrev fra University of Utah, nu har slået sig ned i Boise, Idaho, og Janice, som læser ved Brigham Young universitetet. De har også et barnebarn.

De har haft et godt ægteskab, og et godt hjem, hvorfra lyset fra Jesu Kristi evangelium har strålet. Det har været et kærligt hjem, hvor man er blevet tilskyndet til flid, og skønt både Marvin og Norma altid har været optaget af pligter i kirken, har de aldrig forsmået hverken hinanden eller deres børn. Siden 1968 har Norma været medlem af hjælpeforeningens generalbestyrelse; og før den tid, var hun i en årrække præsidentinde for UKGUF både i ward og stav, alt imens Marvin sad i GUF's generalbestyrelse. Aldrig på noget tidspunkt har hun været uden en stilling i kirken.

Hver onsdag aften i enogtyve år har Marvin skullet til generalbestyrelsesmøde, medens resten af familien ofte har taget en tur i swimmingpool'en i „Deserets sportcenter“. Tit mødes familien så med Marvin bagefter for at gå ud et eller andet sted på vejen hjem. „Under de omstændigheder“, smiler Marvin, „er det ikke særlig underligt, at jeg nu er den dårligste i familien til at svømme.“

Familien Ashtons hjem har altid været stedet, hvor unge fra wardet mødes. Familien Ashton forstår mennesker og har stor kærlighed til dem, både unge og gamle. De er kendt for at være dejlige værter og er berømt for den underholdning, de arrangerer for dem, som besøger dem.

Men til trods for alt dette, har ældste Ashton alligevel haft tid og kræfter til også at tjene samfundet, han bor i. Han har hele sit liv været levende interesseret i spejderbevægelsen og både han og hans sønner, har rang af „Eagle“ (ørn). Han har modtaget sølvbæveren og sølvantilopen, priser der

Ældste Ashton arbejdede i generalbestyrelsen og generalforsamlingen for UMGUF i 21 år. Her ses han sammen med præsident David O. McKay, præsident Joseph Fielding Smith og præsident N. Eldon Tanner; forstanderne G. Carlos Smith (i midten) og Carl H. Buehner; og UKGUF's præsidentskab: Florence S. Jacobsen, Margaret R. Jackson og Dorothy P. Holt.

gives for store indsatser for spejderbevægelsen. Han har siddet i den nationale komité for spejdervæsenet, været medlem af den regionale udvælgende komité for „Det Store Salt Lake Råd“. I 1960 blev han udnævnt som repræsentant for Utah ungdomskonferencen i Det Hvide Hus. Ældste Ashton var et beundret og effektivt medlem af staten Utahs senat fra 1959 til 1963.

En mands værd kan bestemmes, ud fra den indflydelse han har på sine medarbejdere og venners liv. Her er, hvad en af ældste Ashtons nærmeste kolleger siger om ham:

„Gennem årene har vi, som kolleger til ham, lært ham at kende som en mand, der er større end andre, både

Ældste Ashton, der altid er interesseret i samfundsmæssige forhold, ses her støtte en kandidat, der søger at blive valgt til en national stilling ved et politisk møde.

Fra 1959 til 1963 arbejdede Marvin Ashton i staten Utahs senat, idet han høstede bifald fra både demokrater og republikanere. Billedet, hvor han ses sammen med senator Clyde Miller, der nu er statssekretær for Utah, er fra 1961.

Siden oktober har ældste Ashton været leder for kirkenes sociale services program. Her ses han sammen med præsident Spencer W. Kimball og ældste LeGrand Richards af De Tolvs Råd og en yndig, indiansk pige, Pauline Martin.

fysisk og åndeligt; han er stærk uden at være stædig, viger aldrig tilbage fra hårdt arbejde eller tungt ansvar, han opbygger fortrøstningsfuldhed, arbejder godt sammen med andre, han er blid, smilende, venlig og sjov at være sammen med, han er villig til at tale med enhver, villig til at lytte, han er ungdommelig, og ungdommen elsker ham, han holder af sport, enten det er som deltager eller tilskuer, han går stærkt ind for retfærdighed i alt, at spille „fair play“ og at gøre tingene godt.“

Sådan er strømpilene i Marvin J. Ashtons væsen, han som bliver Jesu Kristi Kirkes 79. apostel i denne uddeling. På væggen i hans kontor hænger der

et indiansk ordsprog, der lyder: „Lyt, eller din egen tunge vil døve dig.“

Den 20. april 1971 holdt han en tale ved en religiøs højtidelighed på Brigham Young universitetet, som han gav titlen „Der kom intet svar“. Temaet i denne storslåede tale var, at de mest effektive prædikener, de mest overbevisende budskaber, de smukkeste toner og de allermost betydningsfulde svar kommer i fuldstændig stilhed. „Dette er de tidspunkter“, sagde han, „hvor fysiske og åndelige følelser bedst taler for sig.“

Når han rejser rundt for kirken for at tjene Herren, elsker de hellige ham overalt for den tavse prædiken, som hans liv er, og for de gode moralske,

mentale og fysiske følelser, som han udstråler, for han er et menneske, der elsker Gud og sin næste, som sætter sine pligter i kirken over alt andet; et menneske, der er villigt til at lytte, som ikke snakker ret meget, men som til gengæld virkelig får sagt noget, når han taler, hvis yndlingsopmuntring og trøst til Guds børn allevegne er: „Du kan godt klare det. Du skal bare gå ud fra den situation, du befinder dig i, og arbejde videre derfra.“ Og til familier, hvor medlemmerne ikke rigtig kan finde sig til rette indbyrdes: „Vi begynder først at fejle, hvis vi opgiver hinanden som håbløse.“ Det er denne mand, der er valgt til at være et særligt vidne for Jesus Kristus. ○

Det er på en udmærket måde blevet sagt, at „der kommer en tid, hvor samfundets almindelige besudling bliver så stor, at den opvoksende slægt kommer under et for stort pres og ikke kan siges at have et rimeligt valg mellem Lysets Vej og Mørkets Vej.“ (Hugh Nibley: *An Approach to the Book of Mormon*, 1957.)

Vi lever i en ond verden. Aldrig, så længe man kan huske, har den ondes styrker været opstillet i en så dødbringende position. Djævelen er godt organiseret. Aldrig i vor tid har han haft så mange udsendinge til at arbejde for sig. Gennem sine mange agenter har hans sataniske majestæt forkyndt sine hensigter om at ødelægge en hel generation af vore udvalgte unge mennesker.

Beviser for de onde styrkers fejle arbejde bliver mere og mere tydelige. Fra alle sider ser vi de sørgelige og hjerteskrærende resultater. De, af Djævelen inspirerede, ødelæggende styrker findes i vor litteratur, i vor kunst, i biograferne, i radioen, i vor klæde- dragt, i vore danse, på fjernsynsskærmen og endda i vor moderne, såkaldt populære musik. Satan bruger mange redskaber til at svække og ødelægge hjemmets og familien og især vore unge. I dag, som aldrig før, ser det ud til, at Djævelens angreb er rettet mod vor ungdom.

Et brev fra en bekymret fader om dårlige virkninger af noget populær musik

„Kun et af mange. Jeg citerer fra denne velinformerede ungdomslærer: „Musik skaber atmosfære. Atmosfære skaber milieu. Milieu påvirker opførelse. Hvad er mekanikken i denne proces?“

„Rytme er det mest fysiske element i musikken. Det er det eneste element i musikken, som kan eksistere i legemlig bevægelse uden hjælp af lyden. Et sind, som er sløret af narkotika eller alkohol kan stadig reagere på takten. „Styrken bidrager til at forvirre sindet. Lyden, som er forstærket til smertetsærsklen, er af en så fysisk voldsomhed, at den blokerer tankens og fornuftens højere processer. (Og at dæmpe omfanget af denne ødelæggende musik fjerner ikke de andre onder)...“

„Gentagelse til det yderste er endnu et primitivt rock-påfund.“
„Slangedans, en tvilling til rock-rytme.“

Ofrene for Satans angreb – ungdommen

ÆLDSTE EZRA TAFT BENSON
af De Tolvs Råd
Tale holdt
ved den 141. halvårlige
generalkonference

men, er sådan, at selv skyldfri hænder og et rent hjerte ikke kan mistolke deres insinuationer . . ."

„Mørke (og dæmpet lys) er endnu en facet af rockscenen. Det er en sort masse, som dræber samvittigheden i en maske af anonymitet. Den identitet, som mistes i mørket, viger tilbage fra de normale ansvarsfølelser.“

„Skiftende lys kløver mørket med blændende lysstråler, som nedsætter modstanden ligesom lyset ved et tredjegrads forløb eller det svingende pendul fra den hypnotiser, som vil kontrollere ens opførelse . . .“

„Hele det psykodeliske sceneri (fort-

sætter denne fader) er en svingdør til narkotika, sex, oprør og gudløshed. Sammen med tekstens skrålende uanstændighed har denne hypnotiserende musik skabt urenhedens frugt. Rock-samfundets ledere hævder beredvilligt deres degeneration . . .“

„Og det mest djævelske bedrageri ved denne skændsel er, at den benægter, at det onde er alment. Vor religion er ublandet og kan ikke rationaliseres ind i de liberale mormoners betingede filosofi. Vi kan ikke uskadt bortrationalisere retfærdigheden.“

„Hvad kunne være mere misvisende end frygte, at ,hvis rockmusikken ikke blev godkendt af vore ledere, vil vi måske miste mange unge mennesker.' (GUF's musikkomité)

Selv nu er vi ved at miste dem til Satans sange, narkotika, sex, oprør og frafald. Det ville være godt at huske på et budskab fra spillet *Mormon Miracle*: Moroni vidste, at man ikke kan indgå på kompromis med den onde. Hvis man gør det, vinder den onde

altid." (Richard Nibley, uddrag af brev.)

Dette brev fra en fader, ungdomslærer og medlem af en universitets-musikafdeling, udtrykker, selv om det er undersøgende, den bekymring, som mange forældre og ungdomsledere føler.

Kirken må ikke gå på kompromis om sine standarder på grund af populære krav. I sandhed, forbrugere af tobak, kaffe og alkohol har vendt sig bort på grund af kompromisløse standarder, lige så ofte som det gøres i vore dage på grund af miniskørter.

Aldrig har kirken haft en bedre gruppe unge mennesker. De er udvalgte ånder — sendt til jorden i denne den mest udfordrende og betydningsfulde periode i verden. Bebyrdet med det store ansvar at opbygge Guds rige på jorden har de modtaget en ærefrygtindgydende udfordring.

Dette store og betydningsfulde ansvar og denne udfordring kommer i en yderst vanskelig tid. Aldrig har den ondes kræfter været så underfundige, omfattende og fristende. Overalt synes der at være en billigførelse, svækkelse, nedværdigelse af alt, hvad der er fint, godt og opløftende — alt sammen rettet mod vore unge, medens mange af deres forældre lulles hen i en falsk sikkerhed, medens de nyder deres bekvemme selvtilfredshed.

Alt er ikke vel i Zion. De inspirerede profeter fra Mormons Bog så denne tid, og som vægtene på tårnene udsendte de alvorlige formaninger. Jeg citerer:

„Thi se, på den dag skal han (Djævelen) rase i menneskehjertene og oppirre dem til vrede mod det, der er godt.“

„Og andre vil han berolige og neddyse i vellystig sikkerhed, så at de vil sige: Alt er vel i Zion, ja, Zion trives, alt er vel; og således bedrager Djævelen deres sjæle og leder dem omhyggeligt ned til helvede.“

„Og se, andre drager han bort ved smiger og fortæller dem, at der ikke findes noget helvede, og han siger til dem: Jeg er ingen djævel, thi der findes

ingen — og således hvisker han dem i øret, indtil han har fanget dem i sine grufulde lænker, hvorfra man ikke kan undslippe . . .“

„Derfor, vé den, der er ligegyldig i Zion.“

„Ve den, der råber, at alt er vel.“

„Ja, den, der låner øre til menneskebud og fornægter Guds kraft og den Helligåndens gave.“ (2. Nephi 28:20—22, 24—26)

Herren har, gennem en profet i vore dage, givet os en højtidelig gave:

„Sandelig siger jeg til jer alle: Stå op og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkene.“ (L.&P. 115:5.)

„Thi Zion skal tiltage i skønhed og hellighed, dets grænser skal udvides og dets stave befæstes. Ja, sandelig siger jeg jer, at Zion må stå op og iføre sig sine skønne klæder.“ (L.&P. 82:14.)

„Glæd jer derfor i jeres hjerte, fryd jer, omgjord jeres lænder og tag min fulde rustning på, for at I må kunne stå imod

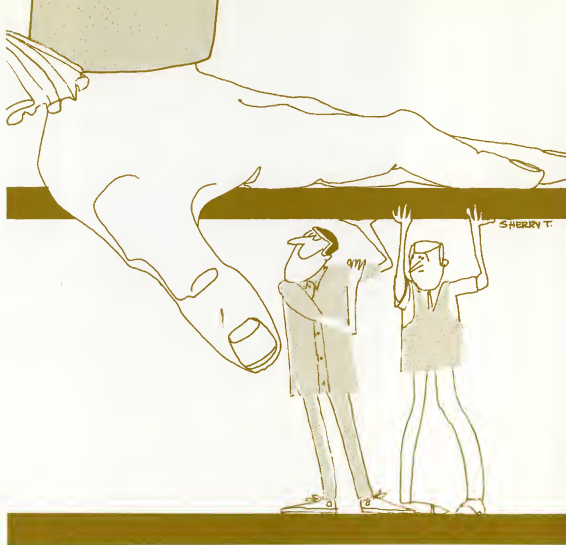
på den onde dag og bestå efter at have fuldbyrdet alt.“ (L.&P. 27:15.)

Vi elsker kirkens unge, og vi ved, at Herren elsker dem. Der er ikke noget kirken ikke ville gøre, som er rigtigt, for at hjælpe vore unge — for at frelse dem. De er vor fremtid. Vi har tro på dem.

Vi ønsker, at de skal være lykkelige. Vi ønsker, at de skal have succes på de områder, de har valgt sig. Vi ønsker, at de skal blive ophøjet i Det celestiale Rige.

Vi siger til dem, I er evige væsener. Livet er evigt. I kan ikke gøre noget forkert og føle rigtigt. Det betaler sig at leve et godt, sundt, frydefuldt liv. Lev, så I ikke har noget alvorligt at angre — ingen hjertesorg. Lev, så I kan nå ud og berøre den usete kraft, uden hvilken ingen mand eller kvinde kan gøre deres bedste.

Det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting. Handelfrihed er et gudgivent, evigt princip. At undslippe Satans snarer og fælder ved at følge

Herren er vor opgave. Det er ikke en let opgave.

Ved at bruge livet som et laboratorium kan vi lagttage og studere andres liv, ligesom vi kunne gøre det gennem et mikroskop. Læg mærke til, at Guds folk er et lykkeligt folk. Den levemand, som hævder: „Gør hvad du vil“, som lever for syndige, såkaldte fornøjelser, er aldrig lykkelig. Bag hans maske af påtaget munterhed lurer den uundgåelige tragedie, evig død. Plaget af dens sorte skygge bytter han det nyttige, lykkelige liv for den triste glemsomhed i narkotika, alkohol, sex og rockkult.

Et studium af Satans metoder kan få os til at være på vagt over for hans forførelseskunster. I sin snuved ved han, hvor og hvorledes han skal kæmpe. Det er blandt ungdommen, hans ofre er mest sårbare. Ungdommen er livets forår, hvor alle ting er nye. Ungdommen er eventyrlysten og vågen. Det er en tid med fysisk vækst, hvor legemet skal opnå den kraft og det gode helbred, som måske vil foragte mådeholdets advarsler. Ungdommen føles tidløs, alderens horisonter synes at være altfor langt borte til at blive bemærket. På denne måde glemmer „nu“-generationen, at nutidens snart vil være fortiden, og at de snart vil kunne se på et liv, der er spildt, eller en fortid rig på gerninger. Det er disse ingredienser hos ungdommen, som gør Satans plan med „at spille nu og betale senere“ så uimodståeligt. Ja, Djævelen bruger mange redskaber. „En forvirringsens tilstand er et effektivt område for Satan. Der findes megen forvirring i dag. Han bruger flere metoder til at skabe den. En af dem er forvrængningen af definitioner. Til at beskrive en narkotika-oplevelse bruger han udtrykket „udvidelse af sindet“ og ikke den mere nøjagtige beskrivelse „indskrænkning af virkeligheden.“

„Frihed, et ord, som har ædle traditioner, er en af de mest yndede metoder til at forvirre. Optøjer, bombninger, brandstiftelse og drab begås i frihedens navn. Slibrigheder er en prøve på talefrihed. Pornografi, narkotika og

umoral hævdes at være tilkendegivelser af personlig frihed, tilligemed miniskærter og nøgenhed.“

„En definitionsforvirring indbefatter pornografi. Et barn kan let kende den, og dog er der nogle af de tilsyneladende store personer i vor tid, som ikke kan definere den.“

„Tolerance er et værdifuldt ord i Satans tjeneste. Den engelske digter Alexander Pope (1688—1744) advarede for 200 år siden om, at:“

„Last er et uhyre et så frygteligt væsen,

at man bør hade den, men se den;

Men ses den så ofte, at man bliver fortrolig med den,

tåler man den først, har så medlidenhed, og griber den så.“

„An Essay on Man.“

„Latterliggørelse arbejder godt sammen med forvirring. For at forvirre ungdommen i dens undersøgende år, forsvarer den kyniske sin degeneration ved at latterliggøre sine kritikere med forvirrende, billedlig tale.“

„Spot på denne måde kan måske frembringe en naturlig latter og en forvisning om, at alt er vel i Zion, men den er djævelsk uærlig.“

„Relativitetsfilosofien angriber de evige sandhedsprincipper. Relativisten vil sige: 'Hvis man ser smudsige antydninger i en populær sang, er det fordi man har smudsige tanker.' Det logiske i denne filosofi har sin fejlslutning i ordet antydninger. I mange digte er smudsigheden ikke antydnet. Den forkyndes.“

„Hvis der er nogen tvivl om rock'ens underfundige ondskab, kan man dømmе ved dens frugter. De perversiteter, som dens udøvere viser alt for godt frem, er nok til at fordømme dens indflydelse. Dens seneste resultat er det moderne fænomen, den kæmpe-mæssige rock-musikfestival. Efterhånden som disse dødsyge fester bliver til hundreder, inficerer de hundredtusinder af unge. Og hvor findes der i dag en rock-festival, som ikke også er en narkotika-festival, en sex-festival og en oprører-festival?“ (Richard Nibbey.)

Herrens And velsigner det, som op-

bygger og fører mennesker til Kristus. Ville hans And velsigne disse bedtændte fester for menneskelig nedværdigelse, som kureres med LSD, hash og morfinbase, med sin nærværelse? Ville han finde velbehag i den skamløse udstilling af nøgenhed og umoral? Talen ved rock-festivaler er ofte skamløs. Dens musik, som knuser sanserne i et drøn af primitiv forguldelse, er en forherligelse af det fysiske og nedværdigelse af ånden. I menneskeheden lange historie er disse ungdommelige rock-musikfestivaler blandt Satans allerstørste succes'er. Grækenlands og Roms legendariske orgier kan ikke sammenlignes med de kolossale smudsigheder, som findes i disse slamkister af narkotika, umoral, oprør og pornofoniske lyde. Den berømte Woodstock-festival var en kæmpe-mæssig tilkendegivelse på en syg nation. Og dog var de glødende film og grammofonplader med deres uhørte smuds en stor forretning i vort eget bjerghjem.

Herren sagde: „Thi min sjæl fryder sig i hjertets sang, ja, de retfærdiges sang er som en bon til mig...“ (L.&P. 25:12.) Det var Herren velbehageligt, hvor vi læser i Tredie Nephi i den store Mormons Bog: „... de brød alle ud i sang og pris med med een stemme, og prist deres Gud...“ (3. Nephi 4:31.) Det var Satan velbehageligt, da Lehis børn i Første Nephi gjorde sig lystige på følgende måde: „og Ismaels sønner og deres hustruer (begyndte) at gøre sig lystige, så at de begyndte at danse og synge og tale på upassende måde...“ (1. Nephi 18:9.)

Og nu peger en lærd musiker på „en ny retning i rock-narkotikakulturen, som hyldes af mange præster og musikindustrien som en sølvkant på de gyldne skyer. Religiøs rock er ved at klatre op på „Top-Ti“-stigen. Den voksende modstand mod rock-narkotikascenen er ved at blive omdrigeret af denne sundtudsede tilbagetrækning fra den ny moral. Men en gennemgang af religiøs rock-materiale afslører en snigende forklædt antikrist. Ved at reducere åbenbaret religion til mytologi påtager rock'en en kappe af

retfærdighed samtidig med, at den formægter syndens virkelighed. Uden synd kan den nye moral fortsætte med sin gudløse sviren under påskud af, at det er religion. Ved at bytte om på Jesu og Judas's roller, har et meget solgt musikstykke gjort Esajas's formaning særdeles aktual. Formaningens lyder: „Ve dem, der kalder ondt for godt og godt for ondt, gør mørke til lys og lys til mørke, gør beskt til sødt og sødt til beskt!“ (Es. 5:20 Nibley.)

Det er ikke noget under, at kirkens ledelse følte sig tvunget til at tale imod dette ugdelige, fravalde bedrag ved at henlede kirkens medlemmers opmærksomhed på denne ondskab i en særlig artikel i kirkens Bulletin for Præstedømmet for august 1971.

Ja, vi lever i de bedste tider, hvor Jesu Kristi gengivne evangelium bringer håb til hele verden. Og i de værste tider, fordi Satan raser. Med ubøjelig kraft styrter han sig over høsten.

Hvorledes kan vi modstå hans planer? GUF's valgsprog for sidste år giver os et mønster at følge. Kirkens trettende trosartikel indeholder en vigtig nøgle: „... Vi tragte efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt.“

Men vil vi tragte? At tragte kræver arbejde.

De musik-værker, som frister vore unge med deres farverige og ofte skrigende omslag, skjuler mange mesterværker, som er retskafne eller smukke, under en uhyre masse krads forretningsans.

TV og radio virker tiltrækkende i sin middelmådighed. De fleste af deres produktioner kan ikke beskrives som smukke. Opfinderne af disse undere blev inspireret af Herren. Men da først deres gode opfindelser blev indført i verden, begyndte mørkets magter at bruge dem til vort fordærv. I hvert af medieerne — grammofoen, de levende billeder, radioen og fjernsynet — kan man let spore den tilbagegang i udvikling, som ikke var opfindernes hensigt.

Må jeg citere fra en musiker, som for mange år siden har lagt mærke til musikens indflydelse på opførslen:

„Satan ved, at musik har tryllemidler til at blødgøre eller *ophids*e vilddyret. At musik har magt til at skabe atmosfære, har man vidst, før Hollywood opstod. Atmosfære skaber milieu, og milieu påvirker opførsel — Babylons opførsel eller Enoks.“

„Forældre, som får kvalme over radioen og pladerne, som genlyder af det psykedeliske oprør, ville gøre bedst i at undersøge deres egen pladesamling, før de beklager sig. Hvis den er lille, ikke særlig afvekslende og ikke bruges, må klagen hvile på forældrene. Kulturens sæd sås bedst i den frugtbare grund, der lægges i barneårene. Ingen kritik i de unge år kan erstatte det eksempel, man har mistet i barndommen. En far eller mor, som har forpasset chancen til at være et heltebillede, har overladt sin plads til en ungdomshelt.“ (Richard Nibley.)

De fleste af de helte, som forberiges i dag, er ikke længere ædle, resultatrige, ydmyge eller retfærdige. Af rapporter i bøger, tidsskrifter og aviser — især i afsnittene for ungdommen — ser vi, at de er utugtige, uanstændige, umoralske, gerrige, ja, i nogle tilfælde endda grusomme. Det er selve den livsstil, som vi er her for at undgå, som stilles til skue for vore unge af deres fejrede ligemænd. For at aflede de unges beundring fra disse eksempler på det hæslige liv, må vi begynde tidligt. Omsorgen for og opdragelsen af børn må omfatte lige så stor omsorg for deres følelsesmæssige liv som for deres fysiske, åndelige og intellektuelle liv.

For unge mennesker har det at være i verden, men ikke af verden aldrig været vanskeligere end i dag. Men denne byrde må forældrene dele med dem. Familie-hjemmeaftenen er en vigtig hindring for Satans gerninger. GUF-programmet skal beskytte vore unge mod enhver dårlig påvirkning, og bør fylde det tomrum, der kommer ved at afslå verdslige fristelser. Og naturligvis er der et stort universalmiddel mod alle problemer og personlige tvivlrådigheder: bønnen — den personlige bøn og familiebøn, morgen og aften.

Den kritiske voksne og den, der beklager sig, vil være mindre effektiv end den interesserede og forstående. Og kærlighed og forståelse er kun effektive, hvis de er ægte. Og for at være ægte må de være drevet frem af kærlighed. Vi må elske vore unge, enten de er retskafne eller har fejl. På denne måde kan vi give dem en mulighed for at skelne og at lære. Men vi skal også give dem et rimeligt valg. I dag er der mange, som ikke har held med sig.

Ja, „der kommer en tid, hvor samfundets almindelige besudling bliver så stor, at den opvoksende slægt kommer under et for stort pres og ikke kan siges at have et rimeligt valg mellem Lysets Vej og Mørkets Vej.“

Gud give, at vi som forældre og ledere af ungdommen må have kraft og sund sans til at give dem „et rimeligt valg“, det beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen. ○

JOSEPH FIELDING SMITH

„Hvis vi elsker sandheden, bliver vi aldrig trætte af at høre den.

Ligeegyldigt hvor mange gange vi hører sandheden, vil den altid være ny, hvis vi elsker den.

Kære far

AF RICHARD L. EVANS

Livet bevæger sig i cirkler, fra et barns uskyldighed og ærlige tillid en hånd i vor, en dreng som spadserer med os. Tiden får scenen til at skifte – sommetider til rastløshed, måske en smule reserverthed. Årstiderne går – sommetider til stædighed og selvbevidsthed og sommetider er der nogle, som trækker sig bort fra forældre. Derefter tilbage til dem igen, som tiden mildnes og modnes – håbefuldt med ydmyghed, og man vender sig endnu engang med taknemmelighed til dem, som ville have sparet os for meget, hvis vi blot tidligere havde lært at lade dem gøre det. For nogle år siden skrev Frank Crane¹ nogle linier om dette kildne emne, hvorat vi vælger nogle sætninger:

Kære far!

Jeg skriver dette til dig, skønt du har været død i tredive år. Jeg føler, at jeg må sige nogle ting til dig – ting jeg ikke vidste, da jeg var dreng derhjemme. Det er først nu, efter at have gået gennem den lange, hårde skole i livet, først nu, da mit eget hår er gråt, at jeg forstår, hvordan du følte.

Jeg må have været en prøvelse for dig. Jeg troede på min egen ubetydelige klogskab. Allermest ønsker jeg at tilstå min værste synd imod dig. Det var den følelse, jeg havde, at du ikke forstod. Når jeg ser tilbage over det nu, ved jeg, at du virkelig forstod. Du forstod mig bedre, end jeg forstod mig selv. Og hvor tålmodig du var! Og nu går det op for mig, hvor gribende dine bestræbelser på at komme mig nær var. Hvad var det, som holdt mig på afstand? Jeg ved det ikke. Men det der tragisk, at der rejser sig en mur mellem en søn og hans far.

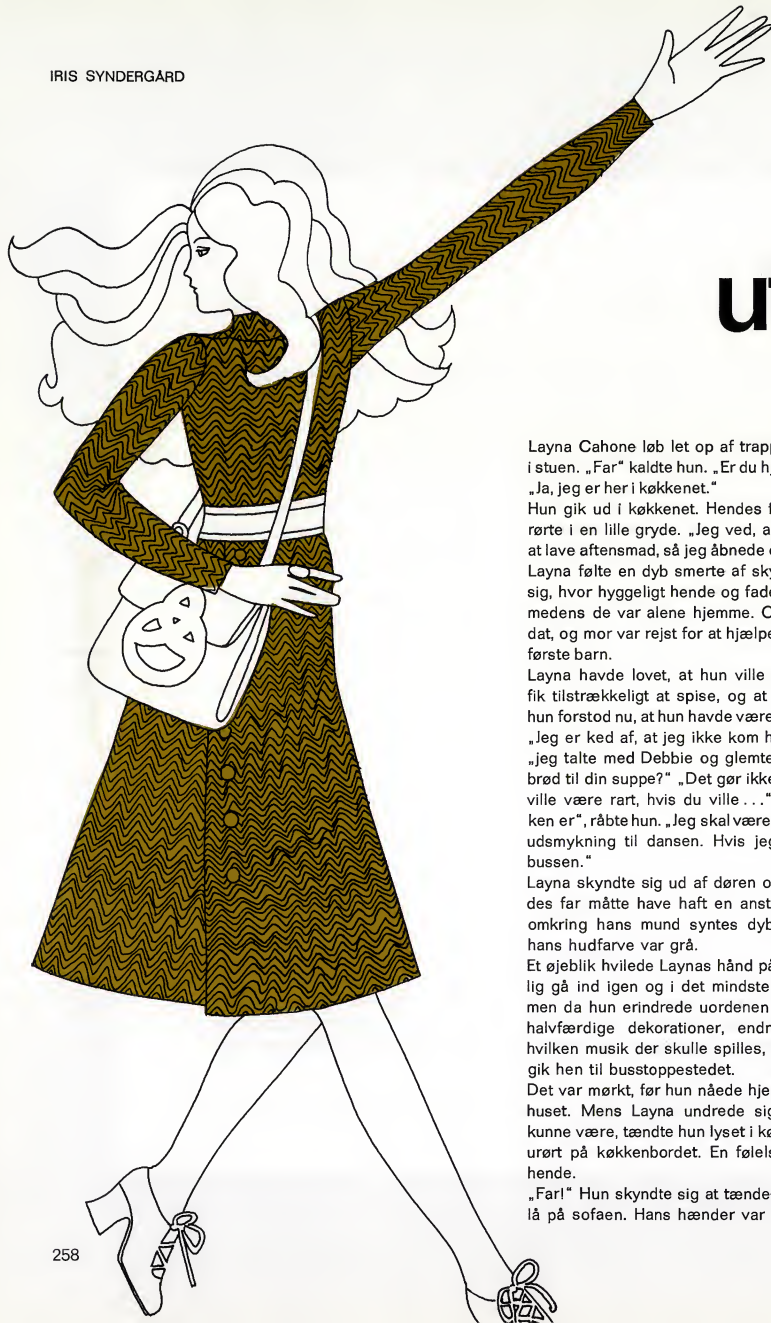
Jeg ville ønske, at du var her nu, over for mig ved bordet, blot en time, så jeg kunne fortælle dig, at der ikke findes nogen mur mere. Jeg forstår dig nu, far, og hvor jeg elsker dig og ønsker, at jeg kunne gå tilbage og blive din lille dreng igen.

Nuvel, far, det vil ikke vare længe, før jeg er derovre, og jeg tror, du vil være den første til at tage mig ved hånden og hjælpe mig. Jeg ved, at blandt de bedste, de værdifuldeste ting på jorden, og de ting der forstås mindst, er den store kærlighed og ømhed og higen efter at hjælpe, som en far føler over for sin søn. For jeg har selv en søn. Hør mig, far, deroppe et eller andet sted i stilheden, og tro mig.

¹ Dr. Frank Crane: *Four Minute Essays: Dad*.

² "The Spoken Word" fra Tempelpladsen, udsendt over KSL og Columbia Broadcasting System den 20. juni 1971 af Richard Evans. Illustreret af Keith Montague.

De utalte ord

Layna Cahone løb let op af trapperne til huset og gik ind i stuen. „Far“ kaldte hun. „Er du hjemme?“

„Ja, jeg er her i køkkenet.“

Hun gik ud i køkkenet. Hendes far stod ved komfuret og rørte i en lille gryde. „Jeg ved, at du igen har for travlt til at lave aftensmad, så jeg åbnede en dåse suppe.“

Layna følte en dyb smerte af skyld. Hun havde forestillet sig, hvor hyggeligt hende og faderen skulle have haft det, medens de var alene hjemme. Charles var inde som soldat, og mor var rejst for at hjælpe Anne, der havde fået sit første barn.

Layna havde lovet, at hun ville sørge for, at hendes far fik tilstrækkeligt at spise, og at han havde rent tøj, men hun forstod nu, at hun havde været temmelig overfladisk.

„Jeg er ked af, at jeg ikke kom hjem før, far“, sagde hun. „Jeg talte med Debbie og glemte tiden. Vil du have ristet brød til din suppe?“ „Det gør ikke noget min skat, men det ville være rart, hvis du ville...“ „Åh, nej, se hvad klokken er“, råbte hun. „Jeg skal være til et møde i komiteen forudsmynkning til dansen. Hvis jeg løber, kan jeg lige nå bussen.“

Layna skyndte sig ud af døren og tænkte hastigt, at hendes far måtte have haft en anstrengende dag. Rynkerne omkring hans mund syntes dybere end sædvanligt, og hans hudfarve var grå.

Et øjeblik hvilede Laynas hånd på lågen. Hun burde virkelig gå ind igen og i det mindste lave en dessert til ham, men da hun erindrede uordenen i skolens auditorium, de halvfærdige dekorationer, endnu ingen afgørelse om, hvilken musik der skulle spilles, så lukkede hun lågen og gik hen til busstoppestedet.

Det var mørkt, før hun nåede hjem igen. Der var ikke lys i huset. Mens Layna undrede sig over, hvor hendes far kunne være, tændte hun lyset i køkkenet. Hans suppe stod urørt på køkkenbordet. En følelse af angst jog igennem hende.

„Far!“ Hun skyndte sig at tænde lyset i stuen. Hendes far lå på sofaen. Hans hænder var fast sammenknudt over

brystet og hans øjne var lukkede. Layna løb hen til ham og knælede ved hans side, hun opfattede straks, at han kæmpede desperat for at få vejret.

„Åh, far“, skreg hun. „Hvad er der? Hvad er der i vejen?“
„Han åbnede øjnene. „Hjertet“, gispede han. „Doktor!“

Layna for hen til telefonen, taknemmelig over at nummeret på nødopkald var skrevet ned, fordi hendes hænder rystede sådan, at hun havde svært ved at dreje doktorens nummer. I taknemmelighed bad hun en stille bøn, da Dr. Shannons stemme sagde: „Ambulancen vil være der om få minutter. Vi mødes på hospitalet.“

Men selv om Layna vidste, at der kun var gået lidt mere end et kvarter, før hun og hendes far susede afsted til hospitalet, ville hun aldrig have troet, at et sådant tidsrum kunne være så pinefuldt langt.

Hun så på sin far, der lå halvt bevidstløs på en bære, og hun fortalte sig selv igen og igen: „Jeg ville ikke ane, hvad jeg skulle gøre, hvis min far døde. Hvad ville livet være uden denne, gode, stille mand, hvis blide styrke havde støttet hende hver eneste dag i hendes liv?“ Hun vidste, at livet uden ham ikke blot ville blive tomt men også forældeligt.

På hospitalet blev hendes far kørt ned ad en lang travl korridor. Da Layna ikke kunne se ham længere, stod hun og vidste ikke, hvad hun skulle gøre, da kom der en sygeplejerske hen til hende og spurgte, om hun ville indskrive sin far i modtagelsen.

På kontoret spurgte en dame: „Er deres far forsikret?“ Layna huskede kortet, han havde i sin tegnebog. „Jeg skal få portøren til at hente det“, sagde damen.

Synet af tegnebogen, som blev givet til hende få øjeblikke efter af en mand i hvid kittel, gjorde i den grad Layna opmærksom på hendes fars tilstand. Hun tog tegnebogen og følte på det bløde skind, som var slidt glat. Efter at have givet damen de nødvendige oplysninger, gik hun hen for at ringe til sin mor, som forsikrede hende, at hun ville være der næste morgen.

Hun sad i venteværelset og knugede tegnebogen, som om hun kunne hente trøst fra noget, der var hans.

Medens hun tænkte på, hvormange betydningsfulde ting, der var i tegnebogen, huskede Layna et billede, som hun vidste, at hendes far havde haft et stykke tid, et foto af hende selv, Charles og Anne taget i bjergene en sommer. Hun spekulerede på, om billedet stadig var der og åbnede tegnebogen. I det samme faldt et tæt sammenlagt stykke papir ud.

Hun foldede det fraværende ud og medens hun læste den korte notits, forstod hun med et stik i hjertet sin egen fejl,

at et brev, som hun havde set i avisen ugen før, et brev, som havde rørt hende dybt, også var blevet set og gemt af hendes far.

Hun læste udklippet igen. „Jeg har levet næsten i 55 år og har arbejdet hårdt for at kunne tage vare på min familie. Mine børn har alt, hvad de behøver. Hvorfor kan de ikke se, at jeg, der elsker dem, også behøver deres kærlighed? Jeg gav gerne min sidste krone væk, hvis min søn eller en af mine døtre bare ville tage min hånd og sige: „Jeg elsker dig far.“

Layna foldede udklippet omhyggeligt sammen, medens tårerne strømmede ned ad hendes kinder. „Åh, far“, tænkte hun. „Dø ikke! Jeg vil så gerne have en mulighed for at sige noget af alt det, jeg har været for tankeløs til ikke at sige i alle disse år.“

Timerne gik langsomt. Layna blev siddende med lukkede øjne, medens hun erindrede mange små ting om sin far, som dengang i hendes første skoleår, da hun havde bebrøjet ham, at han uden at tænke over det, havde taget skridt, som var for lange for hende, og hvorledes han smilende havde afkortet sine skridt for at tilpasse sig hende. Hun tænkte på en af sine fødselsdage. Han var kommet hjem fra arbejde og havde set lidt generet ud, fordi den udstoppede tiger, han havde købt til hende, var for stor til at kunne blive pakket ind.

Hun erindrede også de store ting, som dengang hun blev opereret for blindtarmsbetændelse og var vågnet op og så sin far sidde ved hendes seng. Hun vidste straks, at hun ville blive rask. Hun tænkte på de aftener, hun gik ud til stævnmøder og han sagde til hende: „Jeg ved, vi kan stole på dig.“

Netop da kom Dr. Shannon ind. Layna sprang op og løb hen til ham. Han lagde sin hånd på hendes arm. „Alting går godt, Layna“, forsikrede han hende blidt. „Din far hviler sig nu.“

Efter at have trukket vejret skælvende spurgte Layna: „Må jeg se ham.“ Doktoren nikkede. „Ja, men bare et øjeblik.“ Langsomt og lidt generet gik Layna ind på stuen, hvor hendes far lå på en høj, smal seng.

Hvor var det mærkeligt at se ham så rolig, tænkte hun. Denne store mand, som ellers altid havde så travlt og var så optaget. Hans ansigt var hvidt, men de bekymrede træk i panden syntes næsten at være væk og hans øjne var rolige.

Layna trak en stol hen til sengen og satte sig ned. Hun så på sin far, og smilende lagde hun sine hænder på hans stærke og arbejdsvante hånd.

„Far“, sagde hun blidt. „Jeg elsker dig.“

○

Fra Missionens Præsidentskab

Mine elskede søskende i den danske mission! Hilsener og velsignelser til jer. Det er med blandede følelser, at vi tilbringer vor sidste måned i dette vidunderlige land. Det er et ganske særligt land, og vi elsker det og vi elsker jer.

Tre år er gået, som om det blot var en enkelt dag. Vi har elsket jer og glædet os sammen med jer. Vi har let, når I lo, grædt når I græd. Været spændt på jeres succes, og sørget når I sørgede. Fra Skagen til Sønderborg, fra Esbjerg til Odense, fra Slagelse til Helsingør kender vi jer. Vi sætter pris på jer og respekterer jer for jeres store arbejde, og for jeres retskafne levevis.

Vi er glade for, at vi ikke er fuldkomne, og at I ikke er fuldkomne, så vi bedre er i stand til at forstå hinanden med alle vore fejl og fejltagelser, og ærligt tilgiver hinanden.

Mesterens Evangelium er så vidunderligt, så enkelt, så betydningsfuldt, så trøstende. At kende det, elske det og forstå dets store principper bringer glæde ind i ethvert hjem, og lykke og sikkerhed ind i ethvert liv. Vær taknemmelige for, at vi forstår det menneskelige broderskab.

Vi er blevet velsignet i rigt mål ved at have tjent jer, og vi giver jer alle vor kærlighed – de, der holder vore bygninger så rene, grenspræsidenterne, rådgiverne og deres hustruer for det uegennyttige arbejde, distriktspræsidenterne og deres hustruer, hovedbestyrelserne, mine gode rådgivere og deres hustruer for deres utrættelige og loyale arbejde. Til alle hjælpeorganisationerne, korene, danserne, og ned til den sidste lærer og lærerinde og det sidste Primary-barn siger vi tak. Vi har prøvet at være retfærdige over for grenene og forbedre alle kirkebygningerne i Danmark, og takker for jeres og kirkens hjælp. Alle bygningerne over hele landet er nu i god stand. Lige fra Frederikshavn til Randers, Skive, Herning, Horsens, Vejle, Silkeborg, Århus, Kolding, Odense, Viborg, Sønderborg, Haderslev er de alle rene, indbydende steder, hvor vi kan mødes. I Fredericia kan vi snart indvie en ny bygning. Esbjerg og Ålborg vil begge blive ombygget eller moderniseret.

På Sjælland er Slagelse, Roskilde, Nordre Gren og Amager allesammen i god stand. Priorye skal

til at undergå en kostbar restaurering. Nordsjælland venter på kommunen og på, at Herren åbner vejen, og den vil blive åbnet.

Vi føler os stolte over, at vi kan indbyde vore undersøgere til vore kirker. Vi tager ikke æren for arbejdet. I gode medlemmer, og I ved hvem det er, kan være stolte over den hjælp I har givet Herren. Jeg går ud fra, at medlemmerne over hele Danmark har lært broder og søster Dressø at kende. Gud velsigne dem, og det har Han, med vidnesbyrd om Evangeliet.

Nu har vi alle disse bygninger og smukke omgivelser, orgler og klaverer, højtalere og andet udstyr. Nu kommer den store prøve: Elsker vi hinanden? Er vi uegenyttige? Har vi tilstrækkelig omsorg? Hjælper vi vor næste, når han har brug for det? Tager vi os tid til at føre en vaklende dreng eller pige, mand eller kvinde tilbage? Læs Paulus' første brev til korinterne, kapitel 13. Gransk jeres liv. Er I villige til at tilgive jeres næste, jeres ven, jeres broder eller søster? Er I villige til at dele Evangeliet med en undersøger? Er I villige til at tage jer tid til jeres hustru og

jeres børn, lege med dem, bede med dem, holde familiehjemmeaften med dem, elske dem, fordi I må have held med jer på disse områder for at blive lykkelige.

Nu vil jeg gerne spørge alle jer, I lykkelige medlemmer, vil I gerne være lykkeligere? Naturligvis vil I gerne det, og det kan I blive og vi efterlader dette budskab til jer: Elsk hverandre, således som vi har elsket jer. Tal venligt om hinanden. Find ikke fejl hos noget menneske. Tilgiv andre, således som I venter, at Mesteren skal tilgive jer. Tag jer tid til at glæde jer sammen med jeres familie. Intet er vigtigere end dem. De kommer absolut først. Hold familiehjemmeaftener for at styrke hjemmet. Lev et rent, godt, enkelt liv. Prøv at give mere end I får, selv om dette er umuligt. Husk jeres største arbejde, den største succes ligger i jeres eget hjem ved jeres egen arne. Gør det til noget stort. Familien er jeres for altid. Vi ved det. Vi bærer vidnesbyrd til jer om det.

Med taksigelse fra
Præsident og søster Paul L. Pehrson

<p>Fødselsdage Stjernen ønsker tillykke til følgende søskende:</p> <p>Petra Jensen, Vejle, 60 år den 1. juli Christine Nymark, Hjørring, 75 år den 2. juli Ingeborg Gildam, Amager, 60 år den 9. juli Oiga Mortensen, København, 80 år den 12. juli Alis Bjørnstrup, Ålborg, 60 år den 12. juli Othilie Poulsen, Nordre Gren, 65 år den 12. juli Kamilla Rasmussen, Slagelse, 80 år den 15. juli Inga Poulsen, Bording, 80 år den 21. juli Jensine Kjær, Ålborg, 85 år den 23. juli Ludvig Christensen, Ålborg, 90 år den 24. juli Kristine Clausen, Horsens, 80 år den 25. juli Theodor Kristensen, Ålborg, 70 år den 25. juli Cecilie Peick, Horsens, 90 år den 27. juli Ingeborg Sørensen, Nordsjælland Gren, 70 år den 27. juli Frands Andersen, Vardø, 75 år den 28. juli</p>	<p>Dåb Odense: 25. februar 1972: Vagn Rudolf Stampe Westing døbt af ældste Gary Robinson, håndspålggelse ved ældste Frede Skovbo 12. marts 1972: Ruth Bern Andersen døbt af ældste Kurt Andersen, håndspålggelse ved broder Poul Andersen 16. marts 1972: Karen Margrethe Nielsen døbt af ældste Andres Nielsen, håndspålggelse ved ældste Larry Perkins 25. marts 1972: Inga Sonja Ovesen døbt af ældste Larry Perkins, håndspålggelse ved broder Poul Andersen Finn Krejberg Pedersen døbt af ældste Steven Crockett, håndspålggelse ved broder Jørgen Larsen Århus: 5. februar 1972: Mona Søndergård Madsen døbt af broder Kenneth W. Andersen, håndspålggelse ved broder Jens Lind Jensen Helle Søndergård Madsen døbt af broder Kenneth W. Andersen, håndspålggelse ved broder Jens Lind Jensen</p>	<p>Velsignelser Nordre Gren: 6. februar 1972 Anne Pia Ringheim Jensen og Lee G. Jensens søn Christopher Kip Jensen velsignet af broder Jørgen Ringheim Esbjerg: 5. marts 1972: Kirsten Pedersen Holmboe og Knud Søltøft Holmboes søn Lars Søltøft Holmboe velsignet af sin fader Amager: 5. marts 1972: Lise Brun Poulsen og Finn Poulsens søn Kim Poulsen velsignet af sin fader Odense: 2. april 1972: Birte Blønd Poulsen og Steffen Vestergård Poulsens søn Mikkel Blønd Vestergård Poulsen velsignet af sin fader København: 5. marts 1972: Marion Jørgensen Aaager og Henning Aaagers søn Arvid Mikael Aaager velsignet af sin fader Lene Jørgensen Kieper og Heinz Kiepers datter Anja Kieper velsignet af broder Niels Johansen</p>
<p>Vielser Den 23. februar 1972 viedes på Amager søster Anny Schou Jørgensen og broder Bent Dideriksen. Stjernen ønsker hjerteigt tillykke.</p>	<p>Viborg: 11. februar 1972: Jan Flemming Roesen døbt af broder Erling Lasse Roesen, håndspålggelse ved broder Vagn Ole Darre Horsens: 12. februar 1972: Bodil Bendix Silvere døbt af ældste Rodney Beck, håndspålggelse ved ældste Randy Gibson 31. marts 1972: Søren Bach Sørensen døbt af ældste Dan Hartmann, håndspålggelse ved broder Knud B. Andersen København: 26. februar 1972: Betty Marie Hertz Nielsen døbt af broder Bent Lindhardt, håndspålggelse ved samme 18. marts 1972: Erik Peter Andersen døbt af ældste Robert Kirk, håndspålggelse ved broder Helge Nørrung Esbjerg: 4. marts 1972: Conny Vestergård Jensen døbt af broder Bent Danielsen Jensen, håndspålggelse ved samme</p>	<p>Ordinationer Odense: 27. februar 1972: Jørgen Mønsted Bendix ordineret til diakon af broder Henry Haupt 2. April 1972: Vagn Westing ordineret til diakon af broder Jørgen Johannes Larsen Ålborg: 26. marts 1972: Leif Pedersen ordineret til diakon af broder Preben Klitgård København: 27. februar 1972: Jan Bendix Engmann ordineret til diakon af broder Bjarne Engmann Michael Stenholm Paulsen ordineret til diakon af broder Don L. Christensen Hans Michael Søndergård ordineret til diakon af broder Ib Hansen</p>
<p>Bryllup i Amerika Tidligere missionær i Danmark, Louis A. Kirby, viedes den 14. marts 1972 i Salt Lake Templet til Linda Galloway. Stjernen ønsker hjerteigt tillykke.</p>		
<p>Døde Esbjerg Den 10. februar 1972 døde søster Jensine Kristine Cecilie Pedersen, 75 år gammel. Æret være søster Pedersens minde. Nordre Gren Den 11. februar 1972 døde søster Ane Kirstine Lassen, 73 år gammel. Æret være søster Lassens minde.</p>		

To nye assistenter til de Tolv og et nyt præsiderende biskopråd var blandt de generalautoriteter, der blev opretholdt ved åbningsmødet for den 142. årlige generalkonference den 6. april i Salt Lake Tabernaklet.

Som assistenter til De Tolv blev kaldet den præsiderende biskop John H. Vandenberg og hans 1. rådgiver, biskop Robert L. Simpson. Dette bringer assistenterne til De Tolv op på et samlet antal af 15. Den nye præsiderende biskop er Victor L. Brown, der har tjent som 2. rådgiver til biskop Vandenberg siden oktober 1961.

Som rådgiver til biskop Brown kaldtes H. Burke Peterson fra Phoenix, Arizona, en af De Tolvs regionalrepræsentanter; og Vaughn J. Featherstone, præsident for Boise (Idaho) North Stake. Biskop Featherstone er tidligere medlem af Kirkens præstedømmes missionærkomité.

I sin nye kaldelse vil ældste Vandenberg blive administrerende leder for Kirkens Bygnings- og Ejendomsforvaltning. Denne afdeling vil koordinere de nuværende Kirkens Byggeafdeling, Drifts- og Vedligeholdelsesafdelingen for Bygninger og Afdelingen for Fast Ejendom.

Derudover vil han også have et væsentligt arbejde med at lede forskellige af kirkens farme.

Ældste Simpson efterfølger ældste Marvin J. Ashton fra De Tolvs Råd som administrator for Kirkens Socialtjeneste. Ældste Ashton vil fungere som rådgiver for denne afdeling, hvor han erstatter ældste Marion G. Romney fra De Tolvs Råd.

De to nye rådgivere i Det præsiderende Biskopråd er erfarne ledere i kirken, såvel som fremtrædende mænd indenfor deres respektive fagmæssige og forretningsmæssige arbejde.

Biskop Peterson, 48 år, er en fremragende civilingeniør og medindehaver af Engineering Corporation of America, der virker i Arizona, Colorado og Utah.

Biskop Featherstone, 41 år, er produktionschef og for øjeblikket kooperativ uddannelsesleder for Albertson, Inc., en vestamerikansk supermarkeds kæde.

JOSEPH FIELDING SMITH

„Ingen er nogensinde faret vild ved at følge Kirkens autoriteters råd. Ingen, som stadig har fulgt lærdommene eller modtaget råd eller vejledning fra den, der står som Herrens repræsentant, er nogensinde faret vild; men menneske, der har afslået at modtage råd, er faret vild og har vandret på forbudne stier og har i visse tilfælde endog fornægtet troen. Andre, der for vild, fordi de ikke forstod og værdsatte de råd, der blev givet dem til deres evige bedste, har ydmyget sig og er kommet tilbage til Kirken i erkendelse af deres fejtagelser . . .

„Vi må sætte vor lid til dem, som Herren har kaldet, hvis vi vil have plads foran Herren, og hvis vi har den rette ånd, er der ingen af os, der ønsker at blive udelukket fra folket. Men den straf vil ramme dem, der ikke viser sig trofaste og ikke vil værdsætte eller lægge mærke til deres råd, som er kaldede og udpegede og inspireres af Herren til at belære og lede os i alle ting.“

